

Một chữ trong kinh 2
NGUYỄN HÀN CHUNG

một chữ trong kinh 2
thơ bốn câu
NGUYỄN HÀN CHUNG

Mở Nguồn xuất bản 2022

Tranh bìa: Đinh Trường Chinh
Lập bìa & dàn trang: Lê Giang Trần

Copyright © by Nguyen Han Chung

ISBN # 978-1-4357-6239-8

Nguyễn Hàn Chung

một Chữ trong kinh 2

thơ Đốn Câu

MỜ NGUỒN
xuất bản 2022

chữ

1

Ném thơ vào chữ chìm trong chữ
chữ nào số phận chữ nào phai
chữ nào thọc huyết chữ băng huyết
chữ không đổ mệnh chữ tương tài

2

Giả sử rèm mi không mở nữa
bó, đùm lẳng miếu cũng tiêu diêu
một phút trái tim đòi mót chữ
mót chữ mai nhật nhạnh chữ chiều

con đường đạt đạo

1

Chúa không có trong tượng đá
Phật không có trên đài sen
Kinh không có nơi chùa tháp
Muốn rỗng rang phải đi tìm

2

Tới chùa không thấy Phật
Tuệ quán và tánh không
Chết không phải là mất
Sinh không phải là còn

virus

Bạn tới không đành không gặp bạn
Không đành cũng phải đoạn đành không
Cái con cực ác cùng hung ấy
Đã phá tan hoang những ấm nồng

Nghiem

Nàng sở hữu tánh đàn ông
Còn ta sở hữu tánh không đàn bà
Hóa đồng mẫu số thành ra
Nghiem nào ra đứng trước tòa cũng âm

T á n h k h ô n g

Không sanh cầm chặt heo may
Không sao nú sởi khói dày đừng tan
Không sao giữ bóng thời gian
Sao còn tiếc nhớ nắng vàng thu phân?

Lại bắt chước TTKH

Em đừng đại dột nói yêu tôi
Tôi bủa vây thơ đến mồn đời
Em về eo gió hay sương núi
Tôi vẫn đeo em trong chữ tôi

Nói gì?

Chúng ta già na ná nói như nhau
Nói là vậy mà không làm như vậy
Nói gì ư? Bạn đã từng nói đấy
Chui ra đâu vẫn rúc rích nhau vào!

Cắm chuông tím

Giá như mãi tím thời mình
rước em về cắm độc bình bên ta
mỗi ngày thay nước cho hoa
để em tươi nhuận như là từng chưa...

Nói với rượu & thuốc lá

Anh chừ gân cốt rã rời
yêu em e sớm đi đời nhà ma
ra vườn vuốt lá ve hoa
ráng ly nước lọc thôi. Và nhớ em.

Sáng tác

Em ngồi nhấp nhồm đầu truông
con chim tưởng bấy mất hồn vụt bay
liệng qua núi rúc vào mây
em còn chưa ngót cơn đầy bụng thơ

chứng cớ

1

Ghét ta ta biết rồi nha
luôn ghé vô nhà nếm chữ rồi bay
vô tình rút sợi lông mày
câu thơ có dấu vân tay ai cầm

2

Lông mày ai đã từng hôn
vân tay ai cũng buông tuồng sẫm soi
vội bay ai mới lờn thối
nên ta biết có ai ngoài ai đâu!

Gây mê

Nằm ngội trên bàn chờ xé nát
điềm nhiên chẳng có chút lo âu
bỗng dưng cả nghĩ mình đi suốt
cũng giống em xưa bước xuống tàu...

Mỗi

Mỗi ngày em mỗi xinh tươi
mỗi khuya khoắt mỗi ngậm ngùi mỗi riêng
mỗi trắng lên mỗi ưu phiền
mỗi năm mỗi tháng mỗi biến biệt tăm

Khen & chê

Em khen người đã khuất mờ
còn chê kẻ sống sờ sờ như ta
lỗi không biết lụy đồn bà
chê cho gã tổn tới già còn yêu

Tất nhiên

Nhà thơ không ai có óc
đời họ chỉ có trái tim
rướm máu làm ta cười khóc
còn họ phàm thường. Tất nhiên

Chỉ một

Tôi có rất những tình nơn khổng
chỉ một tình nơn thiệt mà thôi
tình nơn thiệt không hề đánh hống
tôi khóa trong giấu biệt trong lời

Tù túng

Ở nhà đấu khẩu hoài đâm nản
mà tới em nào cũng chẳng dung
nường tử mù tằm chừ đã chán
không tin quân thiệp sẽ tương phùng

Nhìn xa

Nhìn phụ nữ bọn đàn ông chúng ta
đừng nhìn sát rạt như nhìn đàn bà
nhìn thế có khi làm hại họ
thà gánh chịu một đời nhìn xa!

Tạ người quả trách

Đừng quả trách sao tôi cày cục viết
những câu thơ không nhả nhận ngọt ngào
tôi không thể giả đui dờm lẫn điếc
sống thấp lùn như cỏ dưới chân ao.

Nhắc mình

Nhớ nghe tháng bảy Vu Lan
Phóng sinh thả hết mơ màng yêu ma
Rõng rang nhìn bướm xem hoa
Niệm kinh tiếp dẫn mẹ cha chín đời

Yêu là phải tự tin

Biết em nản nhưng xin đừng vật vã
trườn hay bò đáy chảo vẫn trong nhau
khi giả bộ vờ lãng loạn cột nhà
là thiệt tình chung thủy tối cao sâu

Nhớ phàm phu

1

Nhớ nẫu nhớ nốt ruồi vai trái
nhớ nường nhớ ngực nở dập dồn
cái gã phàm phu luôn đại gái
nhớ như tình quý nhớ yêu hơn

2

Một cô bột đỏ mờ sau ố
một o vết sẹo mổ ruột thừa
nhớ quán theo hoài không chịu ngọt
nhớ như chiều hạ nhớ khuya mưa

Ăn quán sang nhờ mẹ

Tôi thất kinh dòm cái menu
mắt trù trử xốn khói chiều thu
bào ngư vây cá thơm nghi ngút
hai mẹ con nửa chén cá đù

vẫn mà!

Anh yêu dai như đĩa
(nói kiểu sến), đời đời
nhớ em anh đi tía
yêu, vẫn mình em thôi

Thăm bạn gái
thăm mỹ mắt bị hỏng

Tôi thấy nhà thương trong mắt em
thấy chiều bằng bó nắng lim dim
thấy ghèn đuôi mắt im trong khoe
không thấy tôi đâu ngoạ cổ tìm

Đi dạo đầu năm

Đầu năm ra nghĩa quý bà
thấy ai cũng viện cũng tòa uy nghi
mỡ màng mướt rượt ta luy*
ta nhìn ta thấy tự ti xác phàm

* Taluy là cách gọi trong xây dựng cầu đường nguồn gốc từ tiếng Pháp
"talus": mái dốc, sườn dốc

Rầu rầu

Gái mình yêu tợ quân Nguyên
mà toàn nước đổ thành nghiêng xuống trần
xế chiều không chịu yên thân
cách chi cũng bị giai nhân cấm sừng

Mường tượng

Em bay tới chín tầng trời
cũng không thoát khỏi những lời mù sương
đời này chỉ có chao, tương
giang đầu tương vĩ anh mường tượng ra

Tự bạch in thơ

Ngắm tới ngày ta giống zippo
cạn xăng hết đá cò dù khô
đầy sân cũng chẳng làm ra lửa
liều nhúng bác tim xuống sóng hồ

Em sai chánh tả

Em sai chánh tả quá trời
sao còn đổ lỗi tại lời thơ anh
chữ tình em xóa dấu thanh
chữ phu thêm nặng nên tình chia tan

Thông tay vào chợ

Gãi bên phải bên trái thù
Gãi bên trái bên phải từ
Thông cả hai tay vào chợ.
Chịu ngửa đỉnh đầu tới khu...

Tán một cảng dài

Vẫn dài cảng vẫn eo thon
thì anh vẫn cứ mỗi mồn đeo bu
tội gì bó gối thu lu
thắng anh xa chạy thua xù cao bay

Phản đối single day 11/11

Anh suy thận em rong kinh
Rứa là hai đứa đường tình bằng cân
Chúng mình bày đặt ái ân
Khoe là mưa Sở mây Tần cho ngờm*

* Phương ngữ: oai, ngon

Thi sĩ yêu

Mắt mờ em chấp tàn phai
chân run anh vẫn dẻo dai đi tìm
bao giờ lực bất tòng tim
chúng mình bắt bướm đuổi chim dưới mô

sợ yêu ma không về

Không cho nàng mượn nộ hôn
để dành khi cúng u hồn bày ra
giấy tiền vàng mã bình hoa
thiếu nộ hôn sợ yêu ma không về

cũng có thể

Vắng mấy hôm thôi thành quá vắng
phù hoa đàn dứ mãi phù hư
ai còn tưởng tiếc tình lai láng
kiết già nhấp nhồm có an cư?

Cẩn tu

Vào chùa xưng tội trước Cha
Giáo đường quỳ lạy đức bà Quan Âm
Nghe tuyên Phậ, Chúa tại tâm
Phương nào chiêm bái thánh thần cũng linh?

Cởi đi!

Áo em chật quá. Cởi đi
còn hai dây giữ nội y, cũng còn
xin đừng cởi tấm lưng thon
đắng đau hơn ngậm bồ hòn. Môi anh!

vị chua chua

Tôi biết tôi như quần áo cũ
vai sờn gối rách rách te tua
hết xài em lấy ra làm giẻ
se lòng vì nhiễm vị chua chua

Yêu đơn giản

Cần em một nụ hôn? Không.
hãy dành cho chồng anh chỉ cần yêu
cầu em phải thật biết điều
mỗi khi mai xế sang chiều nhớ anh!

G i ữ t h ơ m

Tay đảo hạt vàng quên nhỏ lửa
Khói lên khen khét uổng công tình
Chỉ một lần thôi rang sém cháy
Mùi thơm cốm mới đã siêu sinh

Đích thực

Địa ngục có em tôi cũng tới
Huống chi Hà Nội với Sài Gòn
Em không thềm đợi thì tôi đợi
Đợi tới bao giờ em héo hon

Mưa thu

Chớm đông còn lụy mưa thu
Giọt phèn riêng rụng rớt từ vô chung
Quá lâu miễn nhiễm vì trùng
Bây chừ nuối tiếc cũng không tha mình

Tiệc đau

Thức lạ món ngon sao bỏ bữa
Nghẹn ngào chúc phúc cặp lang nường
Bốn con mắt đại nhìn hai hướng
Liếc đóa hoa cài như trứng thương

Đi & Về

1

Yêu quê mà bỏ quê đi
nói cho xuôi có để gì nói đâu
mấy cây cột điện bảo nhau
ước gì có phép nhiệm màu mọc chân

2

Phép màu cột điện có chân
sao còn đứng đó phân vân không về
ở đây buồn đến tái tê
vẫn ca câu “nhất khứ hề” ngóng khan?

Thả & Dí

1

Chúng thả đẹp, hay vào thơ em
em vui đâu biết khát hay thèm
đói mà cái bụng đầy anh ách
ai dại chê là méo với em!

2

Em đừng chiều chuộng bọn ranh ma
chúng giả vờ khen đều đấy mà
thơ em chúng có bao giờ đọc
dí chữ vô đầu cũng ỏi ra!

Luyện dịch cân kinh

Thấy mình chưa dứt lòng tham
luyện mê mộng vụ bình phàm nữ nhân
tối chùa luyện pháp dịch cân
kinh cung phẩy tối vạ lần vẫn chưa...

Nhớ Bằng phi

Đập cổ kính tìm đâu thấy bóng
Xếp tàn y không thấy mùi hơi
Miếng võ cắt vào tay máu loãng
Xe cứu thương tối đã lạc thời

dấu vân tay

Buồn tình bóc một con tem
trên bì thơ giấy cũ mềm chữ phai
nhìn không rõ nét tháng ngày
dán hoài cái dấu vân tay vẫn còn

Thơ tình đàn ông

Thơ tình thê thiết thảm thương
thơ nào tưởng nhớ tình nương chơn thành
thảm thê thút thít thì thầm
thơ nào thương thưởng chơn thành tình nương

Ngủ với M

*nhân đọc tập thơ M
của thi sĩ Trần Văn Lệ*

Cả đêm quẩn quýt với M
mân mê vú chũ đã thềm nhớ thương
khen M phấn hứng phi thường
dám đem thơ gã mù sương dày vò

Mười năm viễn xứ

Mười năm thẳng thốt nghe bìm
bịp kêu mà sóng nhấn chìm đáy sông
trời lên chực hái minh mông
mối quờ tay lữ rêu rong náu trì

chế trà

Lui cui chế lại bình trà
vẫn còn thơm lừng đậm đà nước sau
sao người ta cứ câu mâu
chắc chỉ nước nhứt sẫm màu là ngon?

Nhớ Sao Trên Rừng

Đường về Lạc quốc buồn sao
trên rừng thiêng có phượng nào mà ngo
ngoe xưa đủ cái nhỏ to
vọc cơn núi khói dày vò đã nư

Ngu & khôn

Lâu không gặp thấy em già
Người ngu nói với đồn bà lời ngay
Người khôn sủng sớt mê say
Em trông trẻ đẹp hơn ngày yêu anh

Dụ khí

Ly hôn về ở với anh
Thèm ăn khoái ngủ đòi tình thả ga
Tội gì cai ngục phù hoa
Tử hình vẫn sướng hơn là chung thân

Mới trở thành

Tôi tốn kém rất nhiều năm tuổi
mới trở thành một gã trẻ trung
Tôi gánh chịu chất chồng vận hạn
mới trở thành khinh khoái ung dung

Tánh việt

Mẹ sinh tôi dưới cổng làng
Tôi không cần biết đèo ngang, biển chiều
Phi trường cao tốc cầu treo
Tôi không thèm biết tôi yêu cổng làng

Giải ảo

Trời cho thi sĩ trúng số
ắt gã sẽ nạp cung tần
chia của cho thê thiếp
bỏ quách làm thi nhân

Giỗ một thi sĩ

Ngất trời khen bữa giỗ thơ
còn sống đối chẳng bao giờ hé môi
tung hoa người khuất biệt rồi
khói hương nhận tấm giấy mời vinh danh

G h é t e m

Em có tin rằng ta ghét em
ghét đã man thấy mặt là thèm
thèm reo như tiếng phong linh khóc
khóc chán ắp hình em ngủ quên

GIÓ, em & TRỐN

Gió trần truồng trốn bên trong
Em trần truồng trốn trong lòng gió lên
Trần truồng gió trốn trong em
Em trong gió trốn que diêm trần truồng!

Tánh thiết tha

1

Không thi hoa hậu hả em?
Thôi anh, em giống ma lem thế này.
Đúng rồi. Tôi tán thưởng ngay
Giai nhân xụ mặt. Chia tay suốt đời

2

Anh yêu, anh nhớ em à?
Ồ không, anh nhớ đàn bà, nói chung
nấu cơm dọn rác treo mùng
tươi rau mới nhớ, nói chung, đàn bà

Quên người yêu cũ

Ta không thấy cái nốt ruồi
Trên vai không phải là người ta yêu
Phá đi cái nốt mỹ miều
Ta quên mình đã từng xiêu đổ vì...

Chợt nghĩ

Cầm tay người một phút
lại nhớ cạm một đời
cầm tay vô lượng phút
lại thành người đánh rơi

Hạnh phúc giản đơn

Ra vườn chăm sóc rau tươi
thêm tiếng em cười rúc rích vui hơn
lâu lâu giả bộ giận hờn
nếu không cô ấy dễ lòng mặt ta

Xán lạn?

Tỏ tình chỉ đá lông nheo
lâu dần quên hẳn chuyện trèo lên trên
năm châu bốn biển tiến lên
ta kiên trì tới con kênh ta đào

Áo đỏ

Áo đỏ nhìn trên mây viễn phương
Ly cà phê đắng nhớ mùa thương
Ngồi cầm lửa lạnh vùi trong ngực
Thân bại tàn tro cuộc mộng đường...

Bông chó đẻ

Cắm nhành chó đẻ còi xương
vào bình hoa cắm hướng dương rực vàng
hướng dương chó đẻ khi tàn
cũng đều ra rác cho nàng quẳng đi

Ngõ hạnh

Cám ơn em biết bao nhiêu
Em nhắn nhá: Yêu? Không yêu? Tôi chuồn
Tôi gìn ngõ hạnh không buông
Vo viên tối giãn nỗi buồn khóa trong

Thất tán

Những cụm bèo thất tán biển sông xa
trong một bữa trời mù mưa viễn xứ
chụm lại cùng nhau điêu tàn cuộc lữ
râu tóc bênh bồng đôi mắt văn khoa

NGUYỄN HÀN CHUNG

BÀI HAIKU
CỦA THIỀN SƯ CHOSHU

Bản tiếng Anh

*The moon in the water,
Broken & broken again,
Still it is there.*

Nguyễn Đức Mù Sương tạm dịch ra thơ lục bát

*Mặt hồ gợn sóng lặn tắt
Vỡ tan nghìn mảnh trăng tan vỡ rồi
Chỉ là vỡ bóng trăng thôi
Ánh còn in nước muôn đời nguyên sơ*

Yêu dự bị

Anh không chót lưỡi đầu môi
ngoài yêu em chỉ một người nữa thôi
phòng khi em lỗi hẹn rồi
anh không phải sống lẻ đôi một giờ

Độc ảnh

Bâng khuâng mùa nụ mận nồng
Khóc không phải khóc cười không ra cười
Nè em, tôi ví dụ thôi
Được em yêu chắc cả đời độc thân

chữ

Thì em chữ đã hồ ly
còn ta chữ đã hồ lì, thua đau
giá chữ cùng lứa bên nhau
tìm hồ, sông trắng ngàn lau biệt rồi!

Tin rằng:

Em từng khoe gã yêu em
anh tin cũng có vài đêm chung tình
bao giờ em ngớt đẹp xinh
anh tin gã sẽ trung thành người sau

Thăm tra tư cách việt kiều

Rủ ra quán vắng tí tê
mỗi khi gã về nước hãy cải trang
không ai em lộ chút hàng
biết ngay thi sĩ hay đảng điểm thơ!

Ước mơ đơn giản

Tôi chỉ có ước mơ đơn giản
Nước Việt tôi thoát khỏi nước nghèo
Người dưới đáy bớt buồn bớt khổ
Người trên tầng bớt trá bớt điều

Chừ anh biết sợ

Chừ anh biết sợ em rồi
co chân anh chạy lên đồi mù phương
quên đi từng trải nệm giường
chực nghe tiếng của mùi hương xộc về

Đừng trách cao xanh

Trán em khiêm tốn thông minh
ngực mông bù đắp tình hình tốt hơn
trời công bằng với thế nhơn
đứng nên trách móc giận hờn cao xanh!

Tiếng chọt

1

Hun nhau cái chọt là xong
biết ai, ai đã phải lòng ai đâu
thơ tình dài mấy trăm câu
cũng từ tiếng chọt bên cầu vắng hoe

2

chọt mà không nghe tiếng
chọt lên mẹ trong nhà
chọt mà có nghe tiếng
chọt chạy ngoài gốc na

Tréo đáy

Bắt ghen giúp vợ cũ
tôi bị trúng thương rồi
người cướp chồng cô ấy
nói suốt đời yêu tôi

Tình yêu bạo cạp

Mây mưa rồi con đực sẽ an nhiên
cho con cái xơi xác mình ngẫu nhiên
phải chăng đó là tình yêu phụng hiến
của người cha nuôi dưỡng đứa con cô?

Độc diễn

Chung tình có nghĩa là yêu
một người từ sáng tối chiều còn nguyên
yêu độc diễn rất ưu phiền
làm sao phân biệt bơi thuyền lái ghe

Mò trăng không thấy

Trăng vàng vạc nhiếp hồn ma
tưởng thi tiên lụy bóng tà siêu sinh
học người xưa cũng trầm* mình
chạm rong rêu chẳng thấy hình dạng trăng

* trầm mình: (từ cổ ít dùng): trầm mình (Hai bà Trưng trầm mình dưới sông Hát Giang để khởi loạn vào tay giặc).

Gặp tình cũ ở tiệm phở

Ôm vùi chùng nửa sát na
mùi thơm tái lẫn hành hoa nạm gầu
nạc chìm mỡ nổi bên nhau
gấp lên thẳng thốt ngó màu thời gian

Nghề biên tập

Tôi biên tập kỹ chỉ trừ
câu em hỏi vặn : Bây chừ có không?
Nói ra . Em dám bỏ chồng?
Tội chi tôi trả lời không, mất nghề

Trước một bức tranh
truyền thần

1

Nốt ruồi em đã choáng phai
dây đeo cũng đã trễ vài lông tay
nỗn nà chẳng dám lá lay
sợ tàn đông rớt lạnh ngày thu phân

2

Bầu căng náo động bao người
nước da man dại bắt đuôi man nhiên
lòng yêu huyễn huyễn huyền huyền
thỏa thuê đôi mắt quàng xiên nhiễm trùng

Cảm tác:

THIÊN LÝ ĐỘ CHÀNH
của T UỆ SỸ

Hành giả vân du đường Thiên lý
Độc hành thăm thẳm núi khe sâu
Gót hài sư trưởng từ vô thỉ
Đã bén màu hương tới cõi sau

B i ế n t á u m à u h ươ n g

Hốt nhiên thấu tỏ mối tình
đã lưu vào phổi hóa thành vết thương
sao ta còn quá lạ thường
rót còn băng bó màu hương ố vàng

Tiếc

Một liều khói với bia chai
tiếc ta xài kỹ đời trai quá nhiều
vắng em không dám thúy kiều
em về đây cốc bọt bèo đã tan

Gọi tên ái tình

Nhai nhá mãi mà không chịu nuốt
Tiếc của ngậm hoài không nhả ra
Tối khi cả hàm răng nhức buốt
Mối hiểu, thương thay đã quá già!

Hận thời gian

Nhớ xưa eo nỡ ngực thon
là tôi run rẩy hết còn ba hoa
thời gian, mẹ nó, mù lòa
sao không biết giữ nồn nà muôn năm

Bài ca úp thìa

Chết rồi vắn tế vắn bia
sao cho bằng sống úp thìa lưng ta
Chết rồi liền trưởng vòng hoa
sao cho bằng sống ngực ta úp thìa

Đa tình?

Những người ca ngợi thủy chung
phần đông bọn họ đều không đa tình
ta trong suốt cuộc trường chinh
thủy chung như nhứt sao tình vẫn đa

Hoa cô độc

Ta trồng cành dạ lý hương
không lan huệ không cúc hường đào mai
sắc hàm tiếu màu mẫn khai
hưởng hương khuya dẫu màu phai vẫn nồng

Yêu kiểu hậu hiện đại

Mỏn đời ta chỉ yêu đơn
phương thôi chờ đợi các nường để xong
nuôi con lấy vợ gã chồng
bây chừ ta mới gầy sòng tay đôi

Đáp

Lời anh ấm áp hơn chăn
đắp lên em suốt mùa băng lạnh lòng
đầu xuân cải đã lên ngồng
từ nay em ngủ sẽ không mặc gì

Giọt rơi

Một chiều vợ gạn hỏi ta
Nói vui sao tối quán cà phê phin?
Sợ vợ buồn tôi nín im
Mấy mươi năm đã lỡ ghiền giọt rơi!

Em đừng lạm sát

Em đừng lạm sát chữ yêu
nhơn dân vô tội thấy đều rách toang
em yêu như thể đánh đàn
nốt đô chưa dứt nhẩy sang nốt rê

Vĩ h a n h c a m

Biển biệt dòng xuôi sao nứ ngược
sao còn mơ tưởng một chiều sông
lỗi tại mùa đau từng báo trước
ta chủ quan đành chịu trống không

Khất thực

Chúa nói với tôi người vẫn đợi
tôi về thanh thảo giấc bình yên
ngài biết tôi không màng tiên nữ
nhưng thêm khát thực một hồn nhiên

Tịch mịch

1

Nếu em trần ai cổ tích
ta lạnh từ triệu triệu năm
ta ngấm ta chừ tịch mịch
ngấm em khuôn tuổi đêm rằm

2

Và ngấm chuyện đời như cổ tích
ngát hương vô thủy tới bây chừ
sao khỏi những chiều hôm tịch mịch
tay lần tràng hạt hướng huyền hư

Đàn bà đàn ông

Đàn bà mới biết đàn bà
Đàn ông muôn thuở vẫn là đàn ông
Đàn ông không biết đàn ông
Đàn bà mới biết đàn ông muốn gì

Là em đó

Khi buồn bã lúc dễ thương
khi gai góc lúc ẽnh ương với người
vẫn luôn luôn giữ nụ cười
như hoa quỳnh nở một thời hồn nhiên

Thèm

1

Em thèm gió gió thèm cây
cây thèm móng nhỏ của bầy chim sâu
thèm thường dẫu có rêm đau
thì thèm khát sẽ thêm mau khát thèm

2

Thơ ta cũng có thất tình
tuy nhiên chỉ thất một mình ta thôi
chán thơ thiên hạ thất rồi
nhưng ai mà thất tình tôi lại thèm

Khi khi

Khi vui ham tới quáng gà
Khi buồn tăng tịu yêu ma đỡ buồn
Khi đứng đắn khi buông tuồng
Khi lựt lựt khi ngông cuồng máu me

D ó c t ỏ*

Nếu ta chết đứng thiệt tình
không cần đổ quán xiêu đình chi đâu
miễn là gắn bó cùng nhau
em gom hết nỗi cơ cầu giao ta

*phương ngữ: nói dóc quá mức

Tình nghiệt

Ta thà Quasismodo
không ham làm Roméo tuyệt vời
Trà Hoa Nữ đã đi rồi
ta ôm chặt xác xương người ta yêu

MUỘN

Chưa gặp mai màu đã một mai
thì thảo giọng nhớ thức trời khuya
người mang mai tối xui chiều tối
động giữa màu sương giọt cuối mùa

Công hay tội?

Xưa em non nớt thiệt thà
bây chừ lên bà diễn xuất rất tinh
quái nên ta bắt râu mình
công hay tội biến em thành sư nương

Hồi hương

Tâm nhĩ trái để gió mưa
còn tâm thất phải anh chữa cho em
anh còn gì nữa để đem
về cho sắp nhỏ đang thềm cháo khuya

Nghiem số

Sống tận hiến mông lung
chết có người đứng khóc
tình nghiệt kín như bưng
giấu như mèo giấu... tóc

Đoàn Viên

Biệt ly xa cách đòi đoạn đã đành
Đoàn tụ sum vầy cơ chi đau đớn
Ai biết lòng Kiều nường như xé
Tắt đèn co rúm trước chàng Kim!

1975

khuyên ôn & mẹ

1

Ôn vui con cháu đi mà!
yêu đương bọn có thịt da gánh giùm
lấy chuyện xưa nhập cổ cung
trắng đêm quần thảo từng bùng làm nguôi

2

Mẹ đừng có yêu dai như đĩa
uống giùm ta liều thuốc vong tình
chỉ quẩn náu mèo trong liếp cửa
bọn gà đồng thấp tiến hương linh

Nghịch lý

Làm yêu đơn điệu dĩ nhiên chán
khen hoài một kiểu chán thêm hơn
lại muốn chê bai hay trách mắng
người ta nhieć móc lại đâm hờn

Lại ngẫm về tình yêu

Cấp tập như một con ngựa chiến
Dịu dàng như một gã nhà thơ
Trộn lẫn phàm thường và thánh thiện
Tình yêu ai giải mã bao giờ!

sến súa

Lỡ ham sến súa khi ta trẻ
còn ham sến súa lúc đương già
ai dám nói mình không sến súa
kể cả văn hào lẫn triết gia

Nhớ tàn hôn

Loay hoay vừa tới thiên đường
quay tìm tàn thuốc đuôi giường mất tiêu
một tiếc nuôi một liêu xiêu
vàng trắng xỏ ánh trắng trên vợ chồng

Thế không làm kẻ thứ ba

Anh sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba
Nhưng thứ chín thứ mười thì khả dĩ
Thứ càng xa người ta không để ý
Anh tha hồ biên tập mắt môi em

Hút mỡ bụng là sai lầm

Đàn bà có chút mỡ hông
tựa như trang trí ban công trước nhà*
sai lầm khi hút mỡ ra
đờn ông chạy thích đàn bà eo thon

**Ý thơ từ câu nói của nữ tài tử Marilyn Monroe*

Đàn

Đàn ông tốt giống như ma
trong truyền thuyết thuở xưa xa vẫn còn
đàn bà xấu giống khoai môn
tưởng xơi ngứa té ra ngon tuyệt vời

Ghé chợ côn trùng ở Cam Bốt

Em đi chợ sắm côn trùng
rắn, sâu quên cả tình chung một thời
em xơi nhện, bọ cạp rồi
nhớ anh chỉ nữa cái người như giun

Dị bản tám

1

Khi em trút bỏ xiêm y
biết vùi sen nói ghét gì hay không
ghét ghen hạnh phúc xà phòng
tự do thỏa thích đèo bông như nhiên

2

Khi em lột cởi nội y
vùi sen thốc mách những gì, biết không
sen vui vùi với xà phòng
hiến dâng thanh sạch trắng trong cho người

Tội lỗi

Tội lớn nhất của đồn ông
tìm yêu tứ tán tứ tung nồn nà
lỗi lớn nhất của đồn bà
giành yêu với một ả mà không yêu

Buồn tàn canh

Ta khác, không quên người vốn cũ
dấu cho ấm áp chẳng quay về
hốt nhiên bỗng biến thành du thủ
ném tiếng tàu lặn xuống đáy khe

Niệm kinh chợt nghĩ

Chấp tay khẩn đại từ bi
tu hành quán tưởng đắc gùi đây ta
niệm nam mô tát bà ha
chuông rung mõ cốc quần ma xuống phàm

Giỗ cố nhân

Không hương cũng chả cần hoa nữa
thơ cũ vang trong ngực ấm dần
nhớ em lục tẩm hình loang lổ
ngồi ngó sương mờ giỗ cố nhân

Nhớ

1

Nhớ anh nghe ồn rồi nha!
nhớ em càng ồn hơn là nhớ anh
sao không nói ghét cho lành
ghét không hề ồn mau thành yên ương

2

Nhớ em mắt đỏ quáng gà
Chân đạp thối rã mòn vẹt bố phanh
Em đâu thèm nhớ tới anh
Tống ga chạy tới đèn xanh thì dừng

Giả lạ

Về tìm răng khểnh của tôi
ngày xưa không ngó ngang người sún răng
con người sống rất bản năng
làm thơ với lại viết văn. Thiệt buồn!

Bái biệt

Năm năm quày quả mù sương
một giây mờ mịt con đường vắng lai
trang kinh bát nhã niệm hoài
ba la yết đế lạc loài vô minh

Giống tôi

Vẽ tôi người vẽ giống tôi
giống tôi tôi giống giống tôi tôi là...
vẽ tôi tôi giống hồn ma
giống tôi tôi giống tôi là giống tôi

Thòm thòm

Anh thòm nắng em thòm mây
mây thòm cánh nhỏ của bầy chim sâu
chim sâu thòm một mùa ngâu
mùa ngâu thòm được nghe câu, ứ thòm!

Lần khuy

Cũng có lần khuy có gỡ ra
ngón tay vì sóng trôn vào da
tình ly cách động thiên tiên ấy
mỗi mấy mươi năm mỗi nhớ lò

Trùng đi

Bụi bay vào mắt trùng đi
nước trong vẩn vắt bụi gì cũng trôi
tản thần quái đản lắm rồi
vẫn còn ham hố để đời danh hư

chuyết thê đọc facebook

Ai nường cũng hót: Anh nha!
riêng chi ông. Nỡm, rửa mà mừng run
yên hùng như cái dây thun
mặt ông mà dăm vô buông. Tôi đui.

Nhị nguyên

còn chút tri âm đừng rẻ rúng
đừng vò cho nát xé cho tan
tình có bao giờ sai với đúng
sai tan tành mà đúng cũng tan

Chua cay

Chịu ơn cả những lời oan nghiệt nhứt
những dối lừa chân thật tự thâm tâm
đi và đến cuối mùa thu mồn sức
vẫn quay về nhấm nháp cặn ngôn âm

Tặng người đạt giải

Dịu dàng giải khuyến khích thôi
nhụy nhàng hơn đạt gấp đôi dịu dàng
gấp ba giải đạt huy hoàng
gấp lên nhiều sẽ mơ màng bấy nhiêu!

Nói lấy với bạn văn

Lạc vào ma đạo? Kệ tui.
nhiều người đạo hạnh cả đời gian manh
bướm ong ruồi muỗi tu hành
lên chánh quả vẫn trở thành thiên tiên

Hỏi mình mộng

Thì cứ chơi đi cho mãn cuộc
cuối rồi dè dặt cũng hư không
khắc mấy chữ thơ vào khói thuốc
mất còn sau trước hỏi mình mộng

Bạn tôi

Marry nhút búng một người
add friend khắp bốn phương trời đầu đầu
chiều mưa chợt khát ấm nhau
vào facebook cột vài câu đố đần

Cuộc sau

Mây về với gió bỏ mù
sương rơi chiều lá cuối thu nhuộm vàng
mưa chập chờn nắng hoang mang
lòng ai trống trãnh phai tàn cuộc sau

Giết lắm

Sáng lắm rồi giết môi em
chiều hôm đã thấy rất thèm đôi môi
môi em lắm rồi giết rồi
còn môi nào nữa cho tôi giết lắm

Bị kịch tuổi tên

Chết đi tiếng tốt trời lên
sống nhả răng đó ai thềm nhắc đâu
còn em sợ chết sợ đau
giống ta y hết chịu sầu không tên

Dạo này ta & em

1

Dạo này ta chán viết văn
chán làm thơ chán lãng nhãng ngoài luồng
tuy nhiên vẫn khoái vô buồn
văn cày cục ném chữ trường ra thơ

2

Dạo này em cũng chán thơ
chán viết văn chán lãng lơ mất thì
giờ em chỉ thích phơi đi
xem phim trai gái nhu mì chiến lang

Nghía & Ngắm

Xưa khờ ưa nghĩa quý bà
chừ hơi bị già thích ngắm trẻ con
nghĩa hoài dễ dính phấn son
ngắm trẻ con thấy mình còn trẻ thơ

Kiểu yêu

khi yêu thì trẻ hay già
sồn sồn hay sắp lên bà vẫn si
mê mà tỉnh táo như chi
kiểu tôi mấy mợ mấy dì tẩy chay

Nói thiệt

Chiều đi dự đám tang về
thấy chưa tới số còn mê muội nhiều
mê trúng mảnh hưởng tình yêu
chết đi mèo vẫn hoàn mèo cũng cam

Cầu hôn

Hôm nay ta chính thức cầu
hôn nàng vốn vẹn hai câu rõ ràng
suốt đời ta chỉ đeo mang
giọt sương trên nách lá vàng rắc thu

M ồ i

Uống mỗi chiều mỗi kém
gân mỗi khuya mỗi dùn
thơ mỗi ngày mỗi tẻ
yêu mỗi lần mỗi run

Đóng & Mở

Ta đang đóng cửa trái tim
lạ sao vẫn ấm khi em mỉm cười
cần chi mở trái tim cùi
ấm đâu không thấy thấy ngủi ngậm thêm

Bạch hóa mù sương

Nói cho cứng biết anh già
chứ không mượt rượt như là photo
shop đâu đừng có hồ đồ
yêu anh uống cái đồng hồ nguyên rìn

Rốt vong

Thơ buồn như khói tiên nâu
em hồ hởi nói hèn lâu, quên rồi?
anh chừ tiêm sái thuốc thôi
nước sau nhàn nhạt như người rốt vong

kiếp kiếp*

Xin yêu cho hết kiếp này
làm Vô Kỵ kẻ lông mày Triệu Minh
kiếp này chán ngán Thúc sinh
kiếp sau khổ chuỗi Trần Minh cũng mần

** Trương Vô Kỵ, Triệu Minh: Hai nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung, Thúc sinh (Kiều) Trần Minh Khổ Chuỗi (truyện cổ dân gian)*

Tư thế đàn bà nằm

Khi em nằm sắp tôi nguội ngắt
Khi ả nằm ngửa gã không nhìn
Khi thị nằm nghiêng y không thức
Khi nàng sổng soài chàng rớt tim

EM & TÔI

1

Em buồn tê tôi vẫn vui
em khóc điếng tôi vẫn cười an nhiên
nhưng mà em phát cơn điên
tôi khùng để được bình yên bên nàng

2

Thơ em nước mắt dính ghèn
thơ tôi nước miếng cười hoen giọt rầu
khóc cười nào khác chi nhau
lắm khi lệ thấm chìm sau nụ cười

sống nhút

Tức giận hại gan buồn hại phổi
lo hại dạ dày căng thẳng tim
sợ hãi mưu đồ hư nội tạng
nhà vắng tanh sống nhút sập rèm

Uống ảo với một nữ sĩ

Em chìm khuất giữa bọt bia
hoàng hôn trong mắt chiều khuya trong niềm
môi nào nhân thế trong em
trống trơn biện chứng nổi thềm đã man

Bụng dạ

Chồng sắp đàn ông cao tới núi
không sao cặn kẽ dạ đàn bà
túm tụm dăm ba nàng to nhỏ
là lời tất tật bụng thẳng ta

Đừng lưu anh nữa

Nhét anh vào bộ nhớ em
làm chi cho trĩu nặng thêm nỗi niềm
em cần khoảng trống trong phim
dành chừa cất những nỗi chìm người sau

xem tranh khỏa thân

Mùa thu vốn dĩ đã buồn
thường tranh cãi truồng vẫn cứ buồn hiu
ngắm thì có vẻ đăm chiêu
thấy chi ngoài cái màu chiều trên sông

Nội tướng bảo

Rằng ông có số đào hoa
hưởng vãng nước miếng đàn bà dẻo bươm
về nhà sáng tối chiều hôm
thơ và đầu gối ngồi ôm rất tình

Nghịch & thuận

Xưa vì không hiểu nhau nên
kết hôn nghĩ hiểu sâu thêm thế mà
phu thê bỗng bẽ ra tòa
hiểu nhau sâu có nghĩa là phân ly

T ậ ị s a o?

Cái cần quên thì cố nhớ
Cái cần nhớ thì cố quên
Cái cần ôm thì buông bỏ
Cái cần bỏ thì giữ gìn

Giọng Quảng Chay*

Xin hôn em nạt nghỉ hun
đương dui reng lại có bunn vô đây
về sau lại nói đề say
chùi giùm môi dính cái mảy son em

* dui: vui; reng: răng; bunn: buồn; vô: vào; đề say: về sau; mảy: màu

Tứ vấn cháu gái

Làm sao biết được anh nào
yêu mãnh liệt yêu tào lao qua đường
thầy gieo quẻ vái tứ phương
quẻ xăm cho một cái giường tân hôn

Thăm bia tiến sĩ

Học cao thì được đề mu
rùa đen vạn kiếp thiên thu cúng đường
học hành lở dở lương ương
đề mu rùa thở trên giường may ra

Tự biết

Nằm đêm sùi sụt nhớ quê
về dăm bảy bữa có về mãi đâu
tay rời nhúm đất mà đau
bụi môn cây khế buồn cau trách người

Cũng là

Chết rồi chôn cũng như thiêu
cũng là mất biệt mất tiêu thôi mà
vịt bầu với lại thiên nga
cũng là sợi khói khuya tà bay bay

Thu cuối

Ta biết giọt nước sầu thu xa cách
không thù sâu sương phương viễn bao giờ
nước tịch lặng thu sầu sương bí bách
không bao giờ hờn trách cả trong mơ

Đố em & Đố anh

Đố em, anh nhớ em không?
khi nào em rất nhớ chồng, đố anh?
ngoại tình ai giấu rất nhanh
đố em, em lại đố anh mất rồi!

Tình quý nhớ yêu ma

Nhớ em nhớ nốt ruồi trên rún
nhớ anh nhớ tiếng chụt mặn mà
nhớ của quân phạm không phải thánh
nhớ như tình quý nhớ yêu ma

Xào xáo thơ

Người ta xào xáo tình nhân
tôi xào xáo mãi mãi vẫn mãi câu
xào đi xáo lại đã nhàu
vẫn còn ham xáo xào đau thốn mình

Nhớ

Bây chừ trầm nhớ ái khanh
như cà phê nhớ nước chanh lộn phèo
đắng chua chua đắng tréo hèo
ái khanh nhớ trầm như bèo nhớ mây

Dị ứng

Gã thường dị ứng với thơ
cách tân
không dị ứng bờ
tiểu âm
thần tiên ma quỷ
cũng lắm
lạc khi dị ứng
khúc trần tục thơ

Game over

Giữ gìn sức khỏe mà yêu
yêu ai? nàng trợn mắt kiêu báo oan
không thêm ám chỉ Thúc lang
tôi đưa tay chỉ hoa vàng cỏ xanh

Xúi ngoại

Ngoại đi bước nữa răng không?
tóc mai chưa trở màu bông mướp già!
ngoại tươi roi rói nỡn nà
đi thêm bước nữa vẫn là tân nhân

Đùa bạn văn

Tặng: *Lê Hữu Minh Toán*

Ngày xưa anh rất đẹp trai
Bây chừ cũng vẫn đẹp dai đấy mà
từ khi thiếu vắng đàn bà
tối nào cũng nhớ dưới nhà còn bia

N h ô l à n g

Bây chừ làng có còn đâu
cái tên khối phố nghe rầu bất nhơn
biết thành thị hóa nông thôn
là nên, sao bụng tôi buồn đã man!

Trị chồng

Anh hừ em trị khác
mẹ anh lúc sinh thời
mẹ quất roi vào đít
em dán môi vào môi

Lời xin thi sĩ

Nhớ Trần Phong Giao

Phụ nữ kiêu kỳ nhan sắc
chỉ ngưỡng mộ đừng kết hôn
nếu bạn không muốn mất
cả bụi xác lẫn linh hồn

Đồng dạng

Xa em tôi có người yêu khác
nàng không bắt lý hay dạy khôn
như em nhưng lại hay quát nạt
mỗi khi tôi cuống quýt trên giường

Hình dung

1

Nhớ em anh không nhớ
tìm em anh không tìm
em chỉ là cái cố
cho anh ngồi lim dim

2

Nhớ em anh chỉ hình dung
có ai đó cũng buồn chung với mình
thế là mừng tượng em xinh
bóng ai cũng tưởng ra hình bóng em

Phong kín

Lúc trai khoái ngắm nốt ruồi
em phong kín chỉ cho người yêu coi
bây chừ lắm cấm lời thò
sao còn phong kín cho đòi đoạn đau

Lỗi tu

Xưa ham hơn ngãi hơn tình
khi già sấm hối buộc mình buông dao
ăn chay tránh nạn má đào
hết bao nhiêu tấn mà dao vẫn cầm

BUỒN

Vờ quên
hỏi gái khoa văn

Con có biết
đức thánh Trần tước chi

“Bố già”?
cháu nhúu rèm mi

Chú Trấn Thành
đóng phim thì
quá siêu

Rơi đài

Bao năm ao ước cùng em
lên đài tỷ thí cước quyền mê ly
ngờ đâu dợm bước lên thì
ngực ta hứng ngọn tà huy rơi đài

Bộc bạch

Nói chung anh có ít già
vẫn còn có thể ta bà với em
vì đâu anh phải kiêng khem
làm sao tránh trở nổi niềm hoạn thư

May áo vá y
cho người yêu cũ

Tôi đo vòng một vòng ba
của em khúc Hậu đình hoa cuối mùa
vòng hai tôi thuộc từ xưa
bây chừ hai cánh tay vừa vện ôm

Dị bản nhớ

1

Nhớ hồng pha nổi nhớ xanh
nhớ chồng khi đói nhớ anh khi thèm
nổi nào cũng quặn trong em
qua loa đỡ đói, đỡ thèm dễ chi?

2

Nhớ hồng kém cạnh nhớ xanh
nhớ chồng lúc đói nhớ anh khi thèm
thèm chi? Chuyện ấy của em
qua loa chút đỉnh đỡ thèm nhớ xanh

Uổng hương

Không đợi thả lại ôm cây
đợi làm chi ngọn gió tây hờ nàng
gió tây không thể hai mang
ôm cây đợi bóng xế tàn uổng hương

Ra vườn thăm mướp

Mướp hồ hững rặng vàng hoa
hương thơm rừ quên yêu ma lượn tìm
tò vò bọt xít tòm tem
lao vào nhụy khép đợi tình nhờn ong

Tục lự

Mấy em tình cũ bấy chừ
em nào cũng ngộ pháp tu đại thừa
ta trì chú mãi vẫn chưa
quên hàm răng thỏ ngày xưa cắn bầm

Thú chia tay

Chia tay em chỗ có buồn
hãy vô trong buồng đốt hết tình thư
bấy yêu đã đủ bấy chừ
chia ly cũng thú giống như sum vầy

Mách u 50

Nhoáng thôi em cổ lai hy
thời anh còn chỉ còn chi, bụi rồi
bây chừ xém bốn năm mươi
hạ thêm ít giá kiếm hời... như anh

Tội gì?

Đàn ông lãng nhăng đủ món
cà phê, thuốc, rượu, đàn bà
tội gì em khư khư đợi
cái người chưa được sinh ra

Lúm

Lúm đồng tiền trên má em
về đông chiều lúm sâu thêm má hường
bây chừ lúm xúm tỏa hương
nỡ nào để lúm sâu phương viễn nào

sinh sự sự sinh

sự sinh sinh sự
sinh ra
sự sinh sinh sự
sinh là
sự sinh
sự sinh
sinh sự sự tình
sự tình
sinh sự sự sinh
sinh là...

Đờn ông thẩm mỹ

Đờn bà sửa mắt sửa môi
sửa cằm sửa mũi sửa đôi sửa nường
đờn ông sửa bốn chân giường
sửa như chân đá hoa cương cứng khừ

Gặp tình cũ

Hun à, thôi miễn lẽ đi
ta hôn nhau thuở hàn vi, đủ rồi
người xưa trận thượng* với tôi
trong khi chỉ có hai người với nhau

* Phương ngữ: *trách móc, dằn vặt*

Bí thơ

1

Giận mình vật dứt chùm râu
tìm cho ra sợi thay màu chữ thơ
sợi cùn trất sợi cùn trở
vật hoài chưa hết cơn mơ đi tìm

2

Chiều ni ngồi nhỏ cái râu
dưới nhà nhỏ bạc lên lầu nhỏ xanh
nhỏ đen nhỏ trắng nhỏ vàng
nhỏ hoài không thoát ngón bàn tay thơm

Mùi yêu

Bạn yêu mùi này nhiều quá
mùi kia hờn giận yêu tình
tôi không yêu mùi nào cả
chỉ yêu mùi chả yêu mình

Không thể đối là trinh nam

Nói thương nho nhỏ đi em
mấy cô nghe lén sẽ dèm chúng ta
đời anh tuy sợ đàn bà
cũng không thể đối em là trinh nam

Nhắc làm chi

Lục bình trôi nổi phương nam
gió sông se thắt phong hàn căm căm
ba mươi nhớ sống trăng rằm
nhắc làm chi chuyện trăm năm.văn tuồng

Nghe thơ

hắn đề em xuống
đọc thơ
bàn tay thi sĩ
múa rờ chon von
không nghe
em sợ hắn buồn
nghe vài câu
muốn cỏi truông
lội sông

Lợi ích của đa nguyên

1

Gã thì chả sợ ai yêu
yêu lắm thương nhiều càng khoái chí hơn
họ triệt nhau mình mới ngơm
rung đùi ngồi gẩy điệu đờn đa nguyên

2

Mắc chi tránh né đàn bà
họ không đồng bóng thì ta mới râu
ghen tuông thậm chí đánh nhau
thì ta mới khỏi qua cầu rút thang

vàng và thơ

Những thi sĩ bàn nhau đo giá
vàng bán mua trời sụt bất ngờ
tưởng thi sĩ suốt đời mê chữ
nào hay vàng vẫn quý hơn thơ

Cách ly vui

Yêu nhau vợ biết buồn xo
nghe lá reo cũng nằm co, bực gì!
may nhờ Covid cách ly
mối phai cái nỗi tình nghi đồng sàng...

H ậ u đ u ệ

Con thì nói đẹp cho cha
cháu thì nói tốt ông bà, dĩ nhiên
đời nào con nói cha điên
đời nào cháu nói ông mình tham dâm

Thích lạ kỳ

Thích em nỏ, chẳng quá đi
mà không thích tiếng nhu mì thanh tao
thích giả dối thích ồn ào
để quay lưng khỏi tuôn trào đau thương

V ọ n g t h á n g t ư

Biển vọng núi núi vọng sông
Đau từng cơn vọng vì mông muối về
Đón chiều tuyệt vọng mộ bia
Vọng cam một khắc đầm đìa giọt loang

Yêu giả bộ

Muốn yêu giả bộ để đâu?
luyện yêu phải bạc mái đầu như ta
lỡ nghe tiếng lóng quý bà
đừng nên móc trái tim ra giải bày

Cách thế

Nàng quen rù quên heo may
ta không rù quên mà say tản thân
nàng đi ngón chạm gót chân
ta đi nhón gót chân trần vẹo xiêu

Tranh hơn với nắng

Góp thơ che nắng cho mây
ta liều tranh đoạt với tay nắng già
không cho nắng hiếp nuốt nà
có thêm đời nắng cùng ta thất tình

Thăm nhà người cũ

Bà nhắc tên những người tình cũ
Ngạc nhiên sao lại thiếu tên mình
Nhìn khói hương vờn trên nóc tủ
Mới hiểu vì sao bà lại quên.

Lỗ

Nếu đời không có đồn ông
Đồn bà ở lỗ sẽ không rầy rà
Nếu đời không có đồn bà
Đồn ông không biết rúc ra lỗ nào

Giữ

Tôi cũng muốn giữ nàng tôi chặt cứng
nàng bảo tôi anh sức yếu phải ghì
em mạnh mẽ còn hơn là vỏ trứng
giữ anh, thà có lỗi với chia ly

Nặng

em đổi sang dấu sắc
anh mới biết thế nào
là tình yêu thể xác
cũng tuyệt vời thanh cao

Lá vàng sa mạc

Theo chồng gá phận Trung Đông
em giấu nỗi lòng trong cát mù phương
lá trong ba sáu phố phường
vàng trong đại nội tiếng sương canh gà

Trăng mặt

Người yêu tôi vất kiệt tôi
tôi không được ngồi thoải mái trừ khi
nàng phân phó kiểu cộ gì
buồn sum họp sướng chia ly mới là

Nói với Hoạn Thư

Tôi ăn cháo lú Mạnh bà
sao em phán chắc nụi là tôi yêu
tôi xin khai báo triệt tiêu
từ khi em đốt Thúy Kiều ra tro

Muối dưa

Muối dưa trường để dành đông
lúc mưa bão cũng mặn nồng phu thê
sao ai thích muối xổi tề
dưa trường đâu buổi cơm khô nhạt mùi

Kỹ thuật thơ bốn câu

Ngắt ra
hai phách câu đầu
chặt ngang
ngay nửa chừng câu
thứ nhì
rút câu vĩnh biệt
ra đi
giữ cho câu kết
chia li bớt buồn

Trá ngôn

Thơ tôi cà giựt cà tàng
bởi trong tình ái có hàng lối đâu
đau rồi sướng sướng rồi đau
thơ tình hồng nhuận một màu trá ngôn

Tiếng chim khách

Chiều nay chim khách tới nhà
báo tin có một quý bà đang yêu
ta đang sầu héo treo niêu
nghe tin phải chích đủ liều vaccine

Ngó mông

Ngó mông quanh mịt sương bay
Ngó mông muội vướng sợi dây tơ hồng
Một đời mắt chỉ ngó mông
Làm sao hoát ngộ sắc không cố cời

Thi sĩ yêu

Mắt mờ em chấp tàn phai
chân run anh vẫn dẻo dai đi tìm
bây chừ lực bất tòng tim
chúng mình bắt bướm đuổi chim trong lời

Thất đởm

Con chim thất đởm cành cong
người còn thất đởm cả vòng eo thon
nửa đời thất đởm phấn son
cuối đời thất đởm lối mòn quen nghe

Quần bốn mùa

Thắp đèn hạ quần váy em
tắt đèn đông chí quần thêm một lần
đốt đèn quần riết xuân phân
tàn đèn lại quần một lần thu phai

Bòn rút thơ

Thương nhau hàng bảy hàng ba
giọt giọt sương già rơi xuống núi non
thôi đừng dùng chữ sắt son
bon văn nhơn bịa để hòn rút thơ

Ba mươi là rằm

Người đi biệt đã bao năm
không sao tưởng có trăng rằm ba mươi
bó chân cảm cảnh đổi dời
người ta buộc nói ba mươi là rằm

Nghĩ về đàn...

tặng Hồ Đình Nghiêm & Trần Hạ Vi

Đàn bà gặp một tuyển thơ
bìa không hạp chẳng bao giờ đọc trong
đàn ông sở hữu ba vòng
chứa môi mắt buổi lẫn bóng còn ham

Thi sĩ & Nhà thơ

1

Ngón tay thấy ngứa là gãi
không cần nhìn lên trông xuống
không cần ngó trước ngó sau
rót chữ từ tim ra giấy
nỗi đau làm dịu cơn đau

2

Bút râu
nghĩ tới quan trên
câu này phải đạo
tới đền miếu chưa
chữ hay biên dờ cho vừa
lòng trên rười chút
tình mưa móc mình

Mừng sinh nhật em gái

Em thì mới chớm cuối chiều
ta thì đã ngấm tiêu điều nỗi khuya
vẫn quày quả vẫn đầm đìa
sum vầy cũng với cách chia một thuyền

Cao thượng?

Ta ra biển đứng tần ngần
thấy em tắm chẳng mặc quần áo nhưng
ta đang mê mãi nhìn từng
sợi mây bay tít muôn trùng xanh kia

Bạch mai rơi

Tặng T

1

Năm nay tử đằng mới nụ
bạch mai thi đỗ trạng nguyên
vinh quy chùm chùm hoa trắng
nhìn hoa nhớ hoa triền miên

2

Bạch mai rớt riêng rồi hả em
tình hoa lả tả trắng rơi thêm
mùa hương đôi mắt xa xăm ấy
có còn riêng rớt nỗi mù phương!

BUỒN CUỐI THU

Suối ơ lai láng chảy đi
reo ca róc rách làm chi tội người
biển đông gió chướng lên rồi
bây chừ sông mới xanh trôi. muộn màng

BOM CHỮ

Miếng văng tốc độ chưa đủ chết
bị thương quần quai thì hơi nhiều
kẻ nằm la liệt người lê lết
sẹo lành còn khiếp sợ lò thiêu

Vậy nhé!

Married
ra ngõ vẫy tay
single
sao nữa goodbye
mặn mà
nói thơ
thôi nhé quý bà
miếng không
mà tiếng trắng hoa
buộc ràng

AN ỦI VỤNG VỀ

Diện váy đẹp cười dưới hoa
trẻ đi lại già đi qua chẳng nhìn
đừng buồn, họ biết rằng em
quá xinh nên chẳng dám nhìn dung nhan

Nụ hôn đầu của em

Em thì mới nụ hôn đầu
anh thì tái bản chùng đầu thứ mười
chưa quen em cứ thụt lùi
tuy anh quen mùi vẫn cứ run môi

Tiệc đau

Thức lạ món ngon sao bỏ bữa
Nghẹn ngào chúc phúc cặp lang nường
Bốn con mắt đại nhìn hai hướng
Liếc đóa hoa cài như trứng thương

Giữ ta luy*

Vâng, thì áo chật, cởi đi
còn hai dây dựng ta luy giữ đường
xin đừng rũ bỏ màu hương
dính ta luy thuở ta thường mộng nhau

* ta luy: mô phỏng chữ talus trong tiếng Pháp của ngành xây dựng cầu đường: mái đất vạt nghiêng của một hồ đào, một nền đắp hay một công trình dựng đứng để tăng độ vững chắc.

Ảo & thực

Chong đèn xem vũ thoát y
bỗng dựng nước mắt tràn mi. lạ lòng
không nghe lửa bén vô mừng
khói lên trùng với tình trùng ra tro

Uống cà phê với chuyết thê

Cà phê nóng với tình nhờn
trong giọt đắng đã từng cơn mặn nồng
cà phê lạnh giữa vợ chồng
vẫn không hạ ngọn lửa hồng nóng ran

Truy thăng gã Bờm

Nường xong tin nhắn đái bơi
là vô buồng ấp với người chung chăn
tôi còn ngồi ước lặn tẩn
không hay mình được truy thăng gã Bờm

Không biết nữa

Bạn trên facebook hơn ngàn
mỏi mòn không kiếm được nàng yêu tôi
nỗi niềm này nuốt sao trôi
tôi xin quẻ: Chuyết thê ngồi giải xăm

Rao cuối

Thật là ái ngại thôi đừng
yêu anh để cất trong từng nỗi thương
mai sau cát bụi cúng đường
bằng thơ chìa khóa mở rương ta cùng...

Khám thơ với bác sĩ

1

Cởi trần truồng chữ mà cô
ấy không hưởng ứng không vô vập tôi
ngày xưa ý ở trong lời
vừa xong lục bát cổ đòi thất ngôn

2

Thay giường bằng cái xô pha
đôi khi bẻ chữ xó nhà bể bơi
thơ truyền thống sáo mòn rồi
cách tân thì héo lả lời chán òm

Thất tán

Những cụm bèo thất tán biển sông xa
trong một bữa trời mù mưa viển xứ
chụm lại cùng nhau điêu tàn cuộc lũ
râu tóc bênh bồng đôi mắt văn khoa

Biệt ly vui

Biết ta hư đốn lắm rồi
em chiêu đãi một nụ cười mỉm chi
đủ đầy ai rước em đi
ta không cho nỗi biệt ly là buồn

vẫn là trắng

Vàng trắng tới lúc mẫn kinh
còn gieo nguyệt tận chúng sinh sa đà
nguyệt không rụng ánh trắng tà
dấu trắng lu nguyệt vẫn là trắng thôi

Nhớ cũ

Em cười như nắng bình nguyên
em nhu mỗ nói luyện thủy không ngừng
tình không thủy cũng không chung
còn câu thơ nối muôn trùng cách ngăn

song hành

Em thì làm khéo làm khôn
anh thì chỉ biết có cồn là vui
chúng mình gộp lại thành đôi
tách ra thì lỡm lẩn lồi đều chia

chưa phù thủy

Em chưa phù thủy chữ
ta chưa phù thủy câu
chúng ta chưa phù thủy
khi chưa lẫn vào nhau

Buồn lạnh tiếng

Chuyện cũ mang tro ra rắc biển
chỉ là thi sĩ ướm thơ thôi
nhớ bạn trùng dương buồn lạnh tiếng
bia mộ hồn du có ngậm ngùi!

Nhốt tù

Âm hồn còn muốn siêu sinh
huống chi xương thịt nòi tình vụng tu
buộc ràng sống mãi thiên thu
khác chi Phật tổ nhốt tù Tề Thiên

Ngoái lại

Nghe người yêu cũ than già
bỗng nhiên ngoái lại mùa xa tím ngày
ôm nàng tóc tím trong tay
ngu ngơ cùng với thơ ngây tập tò

Dấu thanh nào?

Tôi ham đổi dấu chữ già
dấu nào thay sẽ thành ra đối lừa
cũng ham thêm dấu chữ chưa
dấu thanh nào khỏi tòa đưa trát đòi

Trẻ con
rất công bằng

- Sao cháu chỉ hun bà nội
cháu không sợ bà ngoại buồn?
- Thưa ông cháu hun bà nội
bà ngoại để dành ông hun.

Đùa bạn
nhỏ tình nhân

Có tình nhờn đẹp quá chi
có nhăn có mếu gì gì cũng thương
nàng đi khô chiếu lạnh giường
lăn qua trở lại mùi hương vẫn đắm

Cái để đời là chi?

Gã tuy phụ bạc tình tròng
vẫn chung thủy với tử cung không lời
mấy tên quen xích xiềng rồi
làm sao biết cái để đời là chi?

Tiếc

Bỏ anh đeo dính người ta
ghét, không ghét, có chăng là tiếc thôi
tiếc mình ngộ sát làn môi
của em cun cút tin lời tử tề

AN ỦI
bạn gái đau chân

Chia em một chút chân đau
những nơi khỏe để dành nhau khi lành
chân em mừng tượng chân anh
khi đau nũng nịu khi lành nâng niu

Nghĩ ngẩn trong ngày sinh nhật

Không làm thơ ta vẫn sống (khỏe)
có khi sống đường bộ hơn (nhiều)
sao ta đang tâm vu khống (chỉ)
niềm vui trong những cơn buồn (hiu)

Mắt ngôn âm

Mắt ngôn âm ẩn chứa bao lời
bằng ánh sáng con đường khúc xạ
môi ngôn, lắm khi còn điêu trá
mắt ngôn âm chẳng dối bao giờ

Sầu riêng

Khỏa thân em bán sầu riêng
phấn son nhòe thuở khai thiên đã sầu
riêng tôi còn tuổi mua đâu
câu thơ chia bớt riêng sầu riêng thôi

Tình cũ

Trăm năm rồi em mới ghé thăm anh
đừng quạu quọ vùng vằng như trước nữa
ta cảm biết bây chừ tim nguội lửa
nhưng than hồng cời ấm giấc tàn tro

Chớm xuân

Đông còn sót chút thu hoang
Âm ba thu tưởng âm vang thu thần
Thu chườm mưa lá phân vân
Rạng xuân sao biết sinh phần thu đâu!

Cháy ngoài giới

Dặn em từ buổi đầu tiên
hãy hồn nhiên hãy bình yên thế mà
thơ em lửa đốt tam tòa
đốt anh cháy bốn phần ba kiếp người

Đờn bà & đờn ông

Đờn ông kia mới kiên cường
kiên cường chịu đựng yêu thương quý bà
đờn bà là lá tre ngà
đờn ông là gốc tre già đỡ mằng

Nhéo thơ

Nhéo từ xa lắc xa lơ
rửa mà dấu tím trong thơ vẫn bầm
dấu bầm tuy đã phai thâm
bên ngoài nhưng tím rịm bầm bên trong

Tội chi kiềng

Không hề trai trên gái dưới
vẫn hoài viêm khớp đau lưng
biết vậy chơi bời cho đáng
tội chi ráng rắm thơ tình

Cư sĩ là ta

Thơ tình chuyên trị yêu đương
mà không vô vậ chiếu giường lạ chưa
giả vờ đá cá lặn đưa
để che đậy cái say chùa mê am

Ma & Phật

Eo nhỏ lưng thon mắt hạt huyền
Tóc chạm vai thêm má lúm tiền
Phật bảo sắc tức là không sắc
Ma dụ ta sắc tức là duyên

Túc trực

em không cần biết tôi là
sở khanh
sư sãi
ma tà
thi nhơn
miễn là những lúc em cơn
lên đồng mà thiếu phím đồn
có tôi

Dạo công viên

Đi qua chỗ hẹn với em
có con kiến lửa cào lên ngực mình
quờ tay bóp chết không đành
mà không vết cắn sẽ hành kinh niên

RỰC RỖ

Rực có cần quá rõ không hương
rực vừa thôi rõ tránh bi thương
rực lên nhiều quá thành ra rõ
rực vừa thôi rõ khỏi đoạn trường

BẢN NĂNG GỐC

Dĩ nhiên vợ bỏ con từ
phần đông do kiếm gái hư đòi tình
vì sao vợ đẹp con xinh
đờn ông vẫn cứ đòi tình gái hư

Nhứt định một

Anh đã quyết em còn la bài hải
lẽ nào anh đèo Ngoạn Mục Cù Mông
sai đáp số cho dù thêm hay bớt
thêm không thành bớt cũng thành không

Tri nương

Lén về quê chợ em rồi
thấy trên đời khó có người nào hơn
tay so phím đứt dây đàn
biết rằng lưu thủy cao sơn một nàng

Tìm nốt rỗ hoa

Em cất giữ nốt rỗ hoa
ngày chia ly kiếm không ra mỗi mòn
tôi đi hỏi khắp núi non
không ai nốt rỗ hoa còn như em

Đợi

Địa ngục có em tôi cũng tới
sá chi Hà Nội với Sài Gòn
em không thềm đợi thì tôi đợi
tôi đợi bao giờ em có con

Gặp cựu hoa khôi

Khen em trẻ mãi không già
mắt xưa thoáng hiện bóng tà huy tan
giá sanh cầm được thời gian
sao người bạc bẽo quy hàng đối phương

Nút thắt.

Em nói anh như một nút thắt rồi bời
không biết tìm mối ở đâu để gỡ.
Mối ở đâu ư, rất dễ.
Em tìm trên hướng ngón tay em.
Cái ngón xĩa vào trán mắng anh đồ xảo trá.

Không được
để ra rồi giết

Trẻ con đâu tự nhiên sinh
gái trai đủ đờn vóc hình ra thôi
đã sinh thì phải dưỡng nuôi
chỉ ham sướng hăm khoái bùi. Thú hoang

Nghe ai?

Ham vợ rên mồn đời mỗi gối
nghe chồng đòi trọn kiếp ê mê
không lẽ không nghe ông tổ triết
tắm hai lần trên một dòng sông

CUỘC gọi nhớ

Sao chàng thúc dấm trả lời
em
khi mù hoạn đang ngồi
xỉa răng
cho nên
em chớ tự dẫn
vật mình
hãy chấp nhận rằng:
thế thôi

Khờ thiệt

Em đừng nghi ngại nhìn anh
hình dung ra gã sở khanh giả khờ
đừng nhìn anh hãy đọc thơ
anh thiệt gã khờ không sở khanh đâu

Thoại đêm

1

Vợ đừng nghe bọn đồn ông
mười tên hết tám là không thiệt tình
tôi tuy khiêm tốn ngoại hình
đàn ông mà giữ tiết trinh mấy người!

2

Chồng đừng nghe miệng đồn bà
mười nương hết chín điều ngoa rắn rồng
đời tôi hết gánh là gồng
vì yêu thơ chẳng ngại chồng báo cô

Nhớ xưa
làm thầy giáo văn

Trật vừa còn có cám ăn
trật nguyên chỉ có từ vắng là còn
ba mươi năm bút màu son
chữ phê mê sáng cho tròn mực đen!

Hoang đường mà hay

Có yêu gã một tẹo nào
không, mà cứ dán thơ vào mù sương
tình hoài ềnh ềnh ương ương
như em với gã hoang đường mà hay

Quên & Nhớ

Quên em có nghĩa không còn
nhớ em lại nhớ nốt son chân mày
đêm đêm nhớ dấu vân tay
em in vào cái mặt dày anh hư!

Thú tội của một bị cáo

Trọn đời bị cáo yêu ma
yêu dân yêu nước thưa tòa: nói điều
lời nguyên sống chết vì yêu
đều là bị cáo nói điều, thưa tòa!

Cút bắt

Chiều tàn ngóng đợi sớm mai
sớm mai ngóng đợi miệt mài nửa khuya
nửa khuya ngóng đợi xế trưa
xế trưa ngóng đợi chiều chưa xuống tà

Chút bụng

Đàn ông có chút bụng
ít ai dám nói nghèo
cứ tự sướng như vậy
mà yên tâm phì nhiêu

Nhị nguyên

tặng Đức Phổ

Em cần tình ta gửi thơ
mất em ta chịu bơ vơ một mình
em cần thơ ta gửi tình
bơ vơ một mình ta chịu mất em

Lúm

Lúm đồng tiền trên má em
về đông chiều lúm sâu thêm má hường
bây chừ lúm xúm tỏa hương
nỡ nào để lúm sâu phương viễn nào

Nhờ bạn đặt tiêu đề

Nàng than thất vọng rằng ta
làm thơ lẩn quẩn nuốt nà. Only
Thưa rằng: Thi họa cầm kỳ
muôn năm linh hiển cũng vì: (... ...)

Phúng dụ khắc

Khát khao tìm khắc bao năm
Bây chừ khắc đã ngoan đắm tay em
Sao còn tìm khắc nào thêm
Khắc nào khuya khoắt tàn đêm cũng buồn

Trở mặt tượng

Nghĩ ta mà cũng có người
nhớ thương là chuyện nực cười thối thây
bản năng gốc của thơ ngây
để tên tán dỏ phỗng tay trên mình

Thích thì giữ

Thích thì cứ giữ em nghe
giữ cho cái bọn lắm le biết mùi
chúng toàn một lũ điếc đui
đạo cao tới lỗ chó chui là cùng

Điều trá thơ?

Không ai điều trá bằng ta
trong thơ sắp lớp hăng hà mị ngôn
phòng khi tài nữ lâm bồn
tình nhờn hắt hủi mỗi mòn có ta

Hỏi gái yêu

Gái ơi anh hỏi gái nè
mưa chiêm khách sạn vĩa hè ngàn sao
suốt đời gái ngược lên cao
làm răng thấy được thi hào rét run

Một đi không trở lại

Anh có vợ em có chồng
hai ta như cải lên ngồng đơm hoa
yêu nhau vô lượng hải hà
hẹn em sao giống Kinh Kha sang Tần!

Đá là tình yêu

Ta về Phú Nhuận Sài Gòn
mượn tiền vợ nợ tiền con thuê nhà
chúng mình nhún nhảy rumba
phòng ai nấy ngáo đá là tình yêu

Nói với
một nick gái ngoại

You đừng dụ dỗ me nghe
retired đâu đủ tiền te rẹt còn
để dành thay lớp xe mồn
mốt mai cao tốc bon bon với tình

Lập danh

Mượn tiền in tuyển thơ không trả
thi nhon không có thói gạt lường
chỉ muốn em đời đời hạnh phúc
có người yêu trong tuyển văn chương

Yêu thời covid

Không ôm nhau nữa đừng buồn
bắt tay cũng phải dừng luôn em à
cụng cùi chỏ đá chân ra
chạm mông vào đất cũng là liên hoan

Giọt sương

Khi em quay lại giọt sương
muốn rơi chiều cũ phải mừng tượng ra
anh chậm chạp kiểu lạc đà
cất trong bầu giọt sương già ngậm tăm

Nghe bìm bịp kêu

Năm năm thảng thốt nghe bìm
bịp kêu mà sóng nhấn chìm đáy sông
trỗi lên chục hái minh mông
mới quờ tay lữ rêu rong náu trì

Mà không có sex

Dẫu mê đắm một khối tình
si không có sex cũng đành ly tan
lời yêu tha thiết bàng hoàng
mà không có sex muôn vãn ly chia

Thực & mộng

Tôi đi rửa chén hạc vàng
bay theo lều các cửa chàng họ Thôi
ngóng chiều phương viễn cử bồi
yêu mình một bóng nguyệt ngồi thu lu

Yêu đơn giản

Cần em một nụ hôn? Không.
hãy dành cho chồng anh chỉ cần yêu
cầu em phải thật biết điều
mỗi khi mai xế sang chiều nhớ anh!

Tử sách nhà nàng

Nàng kéo tôi ra bỏ chông chơ
Xếp ngay khoảng trống một nhà thơ
Tôi xem gã ấy như đầu đất
Nàng lại xem tôi gã dật dờ

Vì em thánh thiện

Vì em thánh thiện cho nên
ta cung kính đặt em trên ngai thờ
còn ta dưới đất làm thơ
thích không, hay chỉ thích sờ chiêm bao

Học chính trị hè

Lén nghe gái đọc Hồng Lâu
Mộng Lâm mị Giả công hầu mà chi
Áo xiêm quần quít nô tì
Sống rên hơn cái quyền uy vạn lần

1987

Thăm mộ một vĩ nhân

Bao năm ở trống năm nghe
Kẻ khen nhức óc người chê tụt quần
Ngấm ra sự nghiệp anh hùng
Phe chửi ít phe nhiều mừng: Thành nhân.

Chiều cuối năm

Cuối năm phương viễn còn bao nữa
Mắt nhớ hàng cau da nhớ sông
tóc nhớ sương vờn trên đỉnh núi
nhớ chó cong đuôi đuổi gió đồng

Tự cảm

Bẻ câu siết chữ mệt rồi
Trong sâu thăm xếp bằng ngòi tĩnh tâm
Hả hê tung phóng tản thần
Mỏn đời xây móng căn phần đã nguôi

Phân thân

Đọa đày trong hạnh phúc vì
dễ đâu còn được mê ly điên cuồng
lân la tới trước cửa buồng
một tay níu một tay buông, tay nào?

đàn ông không có bí mật

hình thức co duỗi có thể khác
nội dung co duỗi vẫn cổ truyền
không có điều gì là bí mật
của riêng đàn ông trước thanh thiên

Nhân & Quả

Ngày tình nhân bọn trẻ nhong nhong
tiền mẹ cho, thuê vội một phòng
đôi ba tháng sau ngày hạnh phúc
một linh hồn bé bỏng tiêu vong!

Trước đôi môi đẹp

Bao người mê mẩn cuồng điên
đôi môi thơm ấy sẽ chìm chết trôi
văn nhân tài tử vua tôi
vì đôi môi mộng chôn vùi tuổi tên

ngồi chơi với chó

ngồi chơi với chó rất vui
đuổi xô nó cũng ngoắc đuôi sủa mừng
tội gì chơi với kẻ từng
ngoắc đuôi làm chó không ngừng sủa tru

tò he không đầu

chỉ ta mới biết nốt ruồi
son em mọc ở núi đồi lưng khe
đỉnh ninh như vậy ai dè...
mát tay em nặn tò he không đầu

ẢO & giấc

Tung hô lên đỉnh tài hoa
ai không sướng hưởng chi là thi nhơn
chữ danh khi đã bị lờn
mối cho ta ngộ nguồn cơn giam cầm

Trách thầy bói

Xưa thầy phán vú với mộng
mộng căng là thứ làm không ra tiền
ta tìm mộng lép vú xiên
vẫn không ra tiền ra một bầy thơ

Hơn cả tình yêu

Đón tình trước cổng sân bay
em chìa môi khóa tôi quay lệ làng
mấy khi tình gỡ khẩu trang
cho hôn bát ngát sao chàng cắn răng

Tựa trần vai ta

Vai anh bị bệnh rất đau
làm sao còn tựa vai nhau hờ nằng
tựa vai người nhức tối gan
nén đau, em hãy tựa trần vai ta

lờn & không

đờn bà thường nhớ đờn ông
nhớ đau nhớ đốn vì không chịu lờn
đờn ông thường nhớ ít hơn
đờn bà ở chỗ sớm lờn chỗ đau

Mỗi khi âm hộ

Mỗi khi âm hộ
u buồn
Dương cương phàm thường
vật vĩa tàn phai
Mỗi khi âm hộ
láng lai
Dương cương vật nài
thấu tỏ huyền âm

TÁC GIẢ & TÁC PHẨM

Nguyễn Hàn Chung

Các bút hiệu khác: Nguyễn Phong Hàn, Nguyễn Đức Mù Sương

Tốt nghiệp Trường Sư Phạm Quy Nhơn, Đại Học Sư Phạm Huế

Quê quán Điện Bàn, Quảng Nam

Dạy học từ: 1971-2006

Định cư Hoa Kỳ từ 2006

Hiện ở tại: Houston TX U.S.A

Viết văn làm thơ từ 1967 có thơ văn in trên Khởi Hành, Đối Diện từ trước 1975 đã cộng tác với hầu hết các báo, tạp chí, diễn đàn trong nước và ngoài nước từ 1967 đến nay

Tác phẩm đã xuất bản:

- Tìm tôi trong bóng (*Thơ* - NXB Đà Nẵng - 1999)
- Nói hộ phù du (*Thơ* - NXB Đà Nẵng - 2002)
- Nghịch Lưu của tuổi (*Thơ* - Ebook Da Màu - 2011)
- Dự Cảm Rồi (*Tuyển Thơ* - NXB Bản Sắc Việt - 2016)
- Lục Bát Tản Thần1 (*Thơ* - NXB Bản Sắc Việt - 2018)
- Mót Chữ Trong Kinh 1 (*Thơ* - NXB Mở Nguồn - 2020)
- Lục Bát Tản Thần 2 (*Thơ* - NXB Bản Sắc Việt - 2022)
- Mót Chữ Trong Kinh 2 (*Thơ* - NXB Mở Nguồn - 2022)

Tác phẩm in chung

- Trăm năm thơ Đất Quảng (NXB Hội Nhà Văn - 2000)

- Tác giả Việt Nam (NXB Nhân Ảnh - 2018)
- 40 năm thơ hải ngoại (Văn Việt XB - 2017)
- 43 năm Văn Học Việt Nam hải ngoại (NXB Nhân Ảnh - 2018)
- Thơ Việt đầu thế kỷ 21(NXB Nhân Ảnh - 2018)
- Hư Ảo Tôi (Tương Tri XB - 2018)
- Soi Bóng Cội Nguồn (Hiên Thư Các XB - 2019)
- Biển bắt đầu từ sóng (NXB Đà Nẵng - 2020)
- Tình Nghĩa Mẹ Cha (NXB Nhân Ảnh - 2020)
- Hòn đá lăn không rêu (Khơi Dòng XB - 2020)
- Tình thơ mùa thu (NXB Nhân Ảnh - 2020)
- Thơ Việt nửa Thế Kỷ 20 (NXB Hội Nhà Văn - 2022)
- Tình thơ mùa xuân (NXB Nhân Ảnh - 2022)

BẠT

Một phút trái tim đòi một chữ

*Nhân đọc Một Chữ Trong Kinh 2 của
Nguyễn Hàn Chung – Mở Nguồn Xuất Bản 2022*

VŨ HOÀNG THU

Cuối tháng 3 bắt đầu có chút nắng lên hơi ấm và những cơn gió lạ. Như những cơn nồm trên quê hương thổi dốc bay về từ quá khứ. Biển xanh xao và gầy xuống dưới luồng thốc đông nam. Cuối tháng 3 tôi đọc bản thảo “*Một Chữ Trong Kinh 2*” của nhà thơ Nguyễn Hàn Chung. Có tiếng chim ríu rít lùm cây. Chim hót không kinh động chào xuân. Không giật thót như chim của Vương Duy trong một đêm trăng sáng, *Nguyệt xuất kinh sơn diểu*. Nhưng tôi bồn người vì tiêu đề tập thơ, *Một Chữ Trong Kinh*. Một là một cảm giác nhột nhạt, khó chịu không thể nén lại được khi thân thể muốn bài tiết. Một cũng là sự tìm tòi nhặt nhạnh các thứ rơi vãi, bỏ sót đem về. Nguyễn Hàn Chung nhặt nhạnh chữ nghĩa hay ông có thừa chữ nghĩa đến lúc phải tuôn trào, tinh hoa phát tiết? Tôi nghĩ cả hai lý do đều đúng sau khi đọc hơn 300 bài thơ trong “*Một Chữ Trong Kinh*”. Ông tâm sự rằng,

*một phút trái tim đòi một chữ
một chữ mai nhặt nhanh chữ chiều*

(Chữ)

Và Nguyễn quân muốn nói gì khi vận đến chữ “kinh”?
Thế nào là *kinh*?

Kinh là bắp thịt co giật dữ dội không tự chủ được? Là sợ hãi kinh động? Là kinh sách tôn giáo, văn chương? Là đường kinh tuyến Bắc Nam? Là chịu đựng thử thách, từng trải kinh qua? Kinh chỉ tới đường mạch đi trong thân thể mà cũng là định kỳ hàng tháng của người nữ, kinh nguyệt. Kinh cũng còn là tên tộc Việt mình.

Thử đọc bất cứ đoạn thơ nào trong tập “*Một Chữ Trong Kinh 2*” để xem ta học được những gì từ chữ “kinh”.

Này nhé, khi bắp thịt co giật không tự chủ được, ta gọi là động kinh. Mí mắt cũng có bắp thịt đấy chứ, giật giật khi có điềm báo hi sự, điện chấn não mạch cho mắt xoe tròn.

*Bầu căng náo động bao người
nước da man dại bắp đùi man nhiên
lòng yêu huyễn huyễn huyền huyền
thỏa thuê đôi mắt quàng xiên nhiễm trùng*

(Trước một bức tranh truyền thần)

Kinh là sợ? Có khi sợ và hãi đi cùng nhau thành sợ hãi. Nguyễn không thế, sợ chỉ là cách nói để mưu toan.

*sợ hãi, mưu đồ hư nội tạng
nhà vắng tanh sương nhút: sập rèm*

(Sương nhút)

Hai câu trên là sự rắp tâm và tình nghịch để xua tan sợ hãi. Thật sự nhà thơ vốn vẫn có cái sợ không đâu. Thứ sợ hãi của nòi tình bắt gặp trong chớp nhoáng tàn phai đấy động đèn

khuya, của lân la nổi niềm lữ thứ, và chạm đến niềm cô độc của thi nhân, sầu bi tịch mịch không tên.

sợ tàn đông rét lạnh ngày thu phân

(Trước một bức tranh truyền thần)

còn em sợ chết sợ đau

giống ta y hệt chịu sầu không tên

(Bi kịch tuổi tên)

Khi “kinh” là kinh sách dùng để nói đến những khuôn mẫu tiêu biểu cho học thuyết, tôn giáo, chủ nghĩa, Nguyễn Hàn Chung phát lộ một cách nhìn rất ráo rón, vượt thoát từ ngữ, kinh sách, những thứ đôi khi là sự trói buộc làm con người trở thành nô lệ của giáo điều.

Kinh không có nơi chùa tháp

Muốn rỗng rang phải đi tìm

(Con đường đạt đạo)

Cái rỗng rang của Nguyễn Hàn Chung có giống như niềm lưỡng lự phơi phới [hay phơi phới trong lưỡng lự] của nhà sư thi sĩ Ryokan khi đứng nhìn đám mẫu đơn đại bung nở trước mặt? Ông dang tay muốn hái và ông thụt rút tay về. Ryokan viết về khoảnh khắc ngưng đọng vắng lặng thiên thu một-vùng-cỏ-mọc-xanh-rì ấy như thế này,

Quý quá sao mà hái

Quý quá sao không hái

(Too precious to pick

Too precious not to pick)

Đó là sự huyền bí đậm nhiên bắt gặp sau những lần chết đi sống lại trong cuộc cơn tư lự, của giằng xéo nhị nguyên hàm hồ. Hái hay không hái? Câu-hỏi-ngàn-đời bát ngát ban sơ của Hamlet trở về, *To be, or not to be?* Có một giải đáp chẳng? Nguyễn ung dung phong thái lửng lơ nhưng khác nào

đăng đường mở khơi nếp gấp, sống và chết, mất và còn, có chi trầm trọng? Bởi chừng mọi tồn tại đều dựa trên tính tương tác, tương quan và tương thuộc với nhau.

Chết không phải là mất

Sinh không phải là còn

(Con đường đạt đạo)

Thế nhưng ai trong chúng ta không một lần đối đầu với chướng ngại trên bước đường truy tầm sự thật, Nguyễn nói hộ ta những bất lực dãi dàu,

trang kinh bát nhã niệm hoài

ba la yết đế lạc loài vô minh

(Bái biệt)

Bình thường như mọi thứ bình thường, ông thuật lại ngõ lối khi khu, bốn bề thọ địch của lựa chọn. Lựa bên trái hay chọn bên phải đều chìm chao phần nộ, thi sĩ đu dây trong cuộc chơi bi thảm giữa hai triền vực. Ngựa từ *đỉnh đầu tới khu*, từ ban sơ đến nguyệt tận, từ khởi thủy mang mang đến vô chung, thi sĩ thông tay bước vào đời dù biết rằng sẽ bị đập vùi thê thiết. Hẳn nhất thiết phải yêu cõi trần gian này rất mực.

Thông tay vào chợ

Gãi bên phải bên trái thù

Gãi bên trái bên phải thù

Thông cả hai tay vào chợ.

Chịu ngựa đỉnh đầu tới khu...

Cuộc đời vốn phân biệt thật/hư, đúng/sai... những cái chỉ tồn tại trong suy tưởng của con người. Thật sự, thế gian vẫn diễn tiến như đang là, chỉ khác là ta không chấp nhận “cái đang là” theo cách chúng ta nghĩ. Đau khổ đâm chồi từ đó,

sa mạc hoang liêu trở nhánh vào hồn. Nguyễn dẫn ta đến một cách nhìn thông dong hơn, đầy trắc ẩn hơn.

Nhị nguyên

*còn chút tri âm đừng rẻ rúng
đừng vò cho nát xé cho tan
tình có bao giờ sai với đúng
sai tan tành mà đúng cũng tan*

Ông vạch ra chỗ thấy vậy mà không phải vậy,

*khóc cười nào khác chi nhau
lắm khi lệ thấm chìm sau nụ cười*

(Em và tôi)

Chỉ mới kể ra vài ba chữ “kinh” người đọc hẳn đã lẫn kinh ngạc với chữ mót trong “kinh” của Nguyễn Hàn Chung. Thế rồi khi “kinh” nói đến định kỳ của người nữ, cái mốc phôi pha noãn rụng, kích tố bắn loạn sục sùi thì thật là rắc rối với mùa kinh, “*Quần sẽ đỏ từ khi trăng là nguyệt / Kinh là kỳ từ châu quận tân toan*” (Bùi Giáng). Hãy nghe Nguyễn Hàn Chung dí dỏm không kém, đề huề giao hảo đối thoại chon von.

*Anh suy thận em rong kinh
Rửa là hai đứa đường tình bằng cân*

(Phản đối Single Day 11/11)

Hoặc là:

*Vàng trắng tới lúc mãn kinh
còn gieo nguyệt tận chúng sinh sa đà
nguyệt không rụng ánh trăng tà
dấu trăng lu nguyệt vẫn là trăng thôi*

(Vẫn là trăng)

Trăng lu vẫn là trăng thôi, Nguyễn có ý gì khi nói như thế? Bản lai diện mục vốn không thay đổi, cho dù bị hoàn

cảnh khách quan bên ngoài làm che dấu đôi khi? Nói kinh nguyệt là dùng phương tiện để nhắm đến hạng sơ căn vốn ưa thích chuyện trăng hoa nhưng chủ đích vẫn là hướng đến cái tận cùng nguyên lai bản thể vốn trong sáng tự ban đầu? Đọc thơ Nguyễn Hàn Chung lắm khi đọc giả chớ nhìn ngón tay mà quên đi mất điểm chính là mặt trăng.

Thế giới này là một tập hợp của trật tự hay hỗn mang? Hay hỗn mang trong trật tự?

Nhân vật kiếm hiệp của Kim Dung chánh có, tà có. Chất tà hiện hữu trong chánh phái và đạo lý thể hiện trong giới quần ma. Từ đó có Nhất dương chỉ, có Cửu âm chân kinh, có Tịch tà kiếm phổ, v.v... Hàm mô công là thấy ngược đời hay cuộc đời vốn mang lăng kính của chú dơi? Mỗi bụi nhùi không đoạn kết, cái bắt đầu khởi từ lúc cái cuối chấm dứt? Ở trong nhân, quả đã mang hình? Ai sanh sự trong bài thơ “*Sinh sự sự sinh*”?

sinh sự sự sinh

sự sinh sinh sự

sinh ra

sự sinh sinh sự

sinh là

sự sinh

sự sinh

sinh sự sự tình

sự tình

sinh sự sự sinh

sinh là...

Hoặc lững lơ qua lại giữa em và gió là cốt nói đến một khi trong/ngoài nhất điểm thì lý sự viên thông?

Gió, em & Trốn

*Gió trần truồng trốn bên trong
Em trần truồng trốn trong lòng gió lên
Trần truồng gió trốn trong em
Em trong gió trốn que diêm trần truồng!*

Chữ mót trong “kinh” cũng có thể là gần gũi tương lân với người Kinh. Kinh là Việt, dòng giống Lạc Hồng vốn sống quây quần theo đơn vị làng xã tự ngàn xưa. Cơ cấu xã hội đó truyền thừa từ tổ tiên qua bao đời đã gắn chặt vào tâm tư con Việt, dấu lang bạt gần hay xa vẫn một lòng nhớ nước nhớ làng. Tâm tư Nguyễn Hàn Chung khi viết về quê hương mình không chỉ là tấm lòng của riêng ông mà còn ngân lên biết bao đồng vọng của những người Việt tha hương khắp nơi trên thế giới. Đọc ba bài thơ dưới đây, liền ngay thảng tư đen tràn về, ngâm ngùi như đọc khúc từ Ai Sính của Khuất Nguyên, “*Theo sóng gió mà trôi nổi a / Biết lệnh đênh về chốn nào...*”

Tánh Việt

*Mẹ sinh tôi dưới cổng làng
Tôi không cần biết đèo ngang, biển chiều
Phi trường cao tốc cầu treo
Tôi không thềm biết tôi yêu cổng làng*

Ước mơ đơn giản

*Tôi chỉ có ước mơ đơn giản
Nước Việt tôi thoát khỏi nước nghèo
Người dưới đáy bớt buồn bớt khổ
Người trên tầng bớt trá bớt điêu*

Chiều cuối năm

*Cuối năm phương viễn còn bao nữa
Mắt nhớ hàng cau da nhớ sông*

*Tóc nhớ sương vờn trên đỉnh núi
Nhớ chó cong đuôi đuổi gió đồng*

Nhớ nhà đã mất, nhớ mẹ già tần tảo lam lũ chốn xưa, lòng dạ nào mà nuốt miếng ngon nơi quê người. Cái thất kinh giật thót để nhớ mãi cảnh hàn vi bên mẹ ngày đó. Ôi bịn rịn mà nhân ái làm sao,

Ăn quán sang nhớ mẹ

*Tôi thất kinh dòm cái menu
mắt trầu trấu xốn khói chiều thu
bào ngư vây cá thơm nghi ngút
hai mẹ con nửa chén cá đuối*

oOo

Đọc suốt tập Mót Chữ Trong Kinh 2 với hơn 300 bài thơ bốn câu đủ thể loại từ ngũ ngôn, thất ngôn qua đến lục bát, tự do, tôi nghe từng triều sóng động, khi êm ái, khi nhọn vót chon von và vượt trội là sự phiêu dật hồn nhiên trong thơ Nguyễn Hàn Chung. Từ ngữ có lúc hàn lâm bình sinh thông suốt, khi thì thuần phác điền dã như nhiên. Người đọc bắt gặp tính trào phúng châm chọc giễu nhại trong thơ ông về những trở trăn, phù phiếm của cuộc phù du nhưng ta có thể thấy phía sau những bài thơ ấy hiển lộ một kinh nghiệm sống sâu sắc, thâm trầm đầy tố chất nhân hậu và bao dung. Lại có lúc mang tính cách “vui thôi mà” của Bùi Giáng, nhẹ tênh và đặc biệt của những nhà thơ từ xứ Ngũ Phụng Tề Phi thật đáng yêu thích.

Tôi bắt gặp hai câu thật ứng ý trong tập thơ. Chỉ hai câu mà trực nhập vào ngay trung tâm phơi phới phiêu nhiên. Bốn bề rừng thiêng dồn lại, dư âm huyền diệu kéo mãi dài trong hai chữ “Em về”,

*Em về eo gió hay sương núi
Tôi vẫn đèo em trong chữ tôi*

(Lại bắt chước TTKH)

Hai câu thơ như dẫn về nơi bất tận, bần bật tiếng gió để kết thúc ở một cái eo. Eo gió. Eo gió là chỗ bóp nghẹt bình sinh cho tinh thể ra hoa. Nơi ấy gió chuyển từ triền vực trèo leo hướng mới [thi ca nhờ vậy mà phần chấn xông hương?]. Nơi ấy cũng là thất lũng cho hơi thở phà sương khói lên núi đồi. Một cái gì đồ sộ phối ngẫu vô biên. Em là người nữ phập phồng. Em là Nàng Thơ phơi phổi. Tôi chỉ xin chút đèo bông, cho em phiêu diểu mới bông thơ tôi. Em có về, hay em sẽ không đến, có hề chi, vì em sẽ bát ngát hơn trong những lần vắng mặt.

Một nhận định sau cùng: Độc giả phải trầm lắng vào thi lâm ấy vì có rất nhiều cánh rừng đòi hỏi sự thám hiểm. Và như thế, tôi xin tạm kết lại ở đây để cùng Nguyễn quân dựa vào mệnh mông mà hỏi mệnh mông một lời,

Hỏi mình mông

*Thì cứ chơi đi cho mãn cuộc
cuối rồi dè dặt cũng hư không
khắc mấy chữ thơ vào khói thuốc
mất còn sau trước hỏi mình mông*

Có phải chẳng như lời hát TCS, “Ta nghe đời rất mệnh mông / Trong chân người bước chậm chậm” ?

Vũ Hoàng Thư

Tháng 3, 2022

PHỤ LỤC

Một Chữ Trong Kinh 1 của Nguyễn Hàn Chung

HỒ ĐÌNH NGHIÊM

Khi nhắc tên Nguyễn Hàn Chung. Chẳng còn ai xa lạ với danh xưng này. Anh hiện ra, khoác áo thi nhân đi trên con đường tự chọn. Thoạt đầu là lũ thú đơn độc xuống núi, rồi khách điểm tửu lâu chẳng mấy lâu thì cố sự đã thôi còn nguyên trạng. Ngựa hí dậm dài, đã có không ít người lao xao đang thúc vó câu sau bóng chữ anh đánh rơi đâu đó. Hình ảnh một nhà thơ, hãy nên khởi đi bằng lối ví von đó. Rõ nghĩa hơn, người mang tên Nguyễn Hàn Chung đã gây nên tiếng vang từ độ.

Khi nói tới thơ, người ta thường đưa ra một nhận định sơ khởi: Đó là thể loại chất lọc, giản lược chữ, trong khi ở văn xuôi muốn diễn đạt cùng một trạng huống cảm xúc buộc phải viết dài ra. Rườm rà nhưng chưa hẳn đã thâm tóm đủ. Bởi thơ, tuy ngắn, lại có lúc mở được một cảnh giới khác. Thú vị và bất ngờ. Nhà văn Thảo Trường trước đây từng trả lời câu hỏi “Nhận định về truyện ngắn”. Ông cho hay: “Câu nói hay nhất là câu nói ngắn nhất. Viết truyện ngắn là dùng thứ kích thước nhỏ để dựng nên một vấn đề có khi... rất lớn”. Một bài thơ thường ít chữ hơn văn xuôi. Điều đó ai cũng rõ. Và do lẽ đó người ta vẫn sắp hạng thơ đứng cao hơn các thể loại dụng chữ khác. Ở lãnh vực hội họa, từ ngàn xưa danh

họa Leonardo da Vinci có nói: “Giản đơn là thứ rất mực cầu kỳ”. Muốn vẽ được, thể hiện ra sự đơn giản, anh phải dày công tập luyện. Thơ Haiku là gì? Phải chăng là một thứ rất mực cầu kỳ, bởi nó đơn giản tới tận cùng giản đơn. Một hòn sỏi rơi xuống giếng sâu. Chấm hết. Anh có nghe được tiếng khuấy động hồi âm? Anh có cảm thấu cái tịch lặng “xôn xao” tiếp theo?

Thơ vốn ngắn, có người đang muốn làm ngắn, muốn giam giữ thơ bằng hình thức chỉ bốn câu thôi. Không thể 5, chẳng cho 6, đừng nên 7, 8... Dạ thưa, người đó là nhà thơ Nguyễn Hàn Chung. Thi nhơn vừa chọn hơn hai trăm bài, gom lại, làm cho chúng cái giấy khai sinh bằng tên gọi “một chữ trong kinh”. Bốn chữ này cũng là thứ cầu kỳ trong giản đơn. Chữ *một* đã hay mà *kinh* là đại diện cho những lời răn thậm nghiêm túc. Nhà thơ *một* được gì?

*ngồi bên gái đẹp
càng thấy mình già
mà tìm gái xấu
suốt đời không ra.*

(chụp bóng)

Người đọc bắt đầu sinh nghi. Kinh gì vậy cà? Cứu khổ? Không. Cứu nạn? Không. Kinh tụng về tình yêu chăng? E là vậy. Vì hơn ai cả, nhà thơ Nguyễn Hàn Chung là người thiết tha yêu, mê man yêu, đắm đuối yêu. Ngây dại. Một sự mù loà gần như giả bộ, gần như bỡn cợt. Nổi bật ở thơ anh, cô đọng lấy một chữ “*hóm*”. Đơn cử bài “*Hỏi*”:

*quen nhau chừng đôi đôi năm
chưa gặp gỡ chưa trăm trăm bữa nào
chưa xì lác chưa bài cào
nói yêu chết bỏ có tào lao không*

Ngoài “tào lao”, tôi đặc biệt thích chữ “văn minh” qua lối so sánh của nhà thơ:

*nhớ em hồi nhỏ chơi thân
tắm sông tắm giếng trường trần giỡn anh
ai đời cái bọn lưu manh
đem quần lót biến em thành văn minh.
(em thành văn minh)*

Trang kinh sau đây mới đích thực là kinh, chẳng phải để để mót ra những chữ trùng lặp cố tình, tạo ra chuỗi âm vọng tựa tiếng chuông ngân nga:

*một chiều cô đọc một cô liêu
một tiếng chiều im một tiếng chiều
một tiếng chiều xiêu trong một tiếng
một chiều xiêu đổ một chiều xiêu
(một tiếng chiều)*

Kinh sách hoặc kinh ngạc hay kinh khủng thấy đều có thể hiện tối trong sát na “một chiều”, trong hữu hạn “một tiếng”. Mà dù là kinh gì đi nữa, buộc nó ẩn dấu chút ngờ vực và rồi anh phải đắm ngộ nó. Tự thành một thứ triết lý, chứng minh rằng chẳng có gì bất hoại ở đời này. Cách minh chứng của Nguyễn Hàn Chung thật cô đọng, thật thơ. Từ đó, dẫn mê man tới vô thường. Ngoài ra, nhà thơ rất tài ba ở thuật hoán đổi, xáo trộn thời gian. Bản luân vũ thoát sáng thoát trưa thoát chiều, khó nắm bắt khung thời gian chính xác:

*đêm gói em chừa đôi mắt ấy
cầm lòng không đậu mịt sương bay
tôi vừa chạng vạng thành khuya khoắt
cứ dối tôi rằng em ...sớm mai
(đổ)*

Khi mang chủ đích chọn in một thi tập chứa toàn thơ bốn câu, cha để nó, nhà thơ Nguyễn Hàn Chung đã tự làm khó anh, đã tự vạch ra một lần ranh giới hạn để “đêm nằm vo cái tiêu điều thở ra”. Nhà thơ tâm sự:

*thả bác học với bình dân
trộn mồn sáo với cách tân khuấy rồi
bắc lên lửa tốt nước sôi
cho lòng ai nhuyễn như rồi húp ngon
(canh lòng thả)*

Đó là phương cách sáng tác từng thử nghiệm qua, trong khi thơ bốn câu chỉ là một hình thức, một vỏ bọc nhỏ có khi chứa một thứ... rất lớn. Như vậy nhà thơ rất giàu có tính ẩn dụ, thật hồ đồ nếu anh mãi tìm đâu là “nước sơn” đâu là “tốt gỗ” trong khi nhà thơ đã nhân cách hoá vật thể chung quanh, cốt để tô đậm một tình ý.

*tôi mút mùa thu trên ngón tay
của em vừa đếm lá chiều nay
mùi hương lá trộn mùi hương ngón
hong ẩm trần gian điệp đại này
(lá & ngón)*

Hương ngón? Nghe lạ chẳng? Mút mùa thu? Nghe đáng không? Đừng tìm lời phân giải. Thơ vốn là thế. Tách biệt ra, chỉ đọc và cảm nó. Anh cảm khi bắt gặp ở thơ vừa dấy lên một cung bậc mơ hồ, chỉ có vậy, tập chao lòng trước bao điều phi lý, thậm chí vô lối. Vận động của lý trí đòi nhảy ra ăn thua đủ, mở xẻ rạch rồi sẽ khiến bài thơ tắt thở. Lẽ tất nhiên, một nhà phê bình sẽ chẳng tài nào gánh thêm chức phận kẻ làm thơ. Một người sắc sảo việc phân tích này nọ làm sao họ có được lối thuật tả phù chú, vẽ nên cảnh sắc thơ mộng và súc tích như trong bốn câu **“trước hồ tịnh tâm”**:

*tiếng hồ im đến mong manh
 một tàn sen rút cũng thành âm giai
 đáy hồ thấp thoáng cân đai
 mặt hồ xiêm áo một hai chú chuồn*

Đó không phải là một trang kinh thì gọi là gì? Rất huyền hoặc mà cũng rất chắc chắn ngôn từ. Giàu liên tưởng khi dùng chữ “cân đai” thấp thoáng đọng dưới đáy hồ. Hồ Tịnh Tâm còn gọi Hồ Tĩnh Tâm vốn là nơi ngày xưa làm chốn giải trí của vua triều Nguyễn ở cố đô Huế. Một cái nhìn tinh mắt về xiêm áo phù du. Trước đây, nhà thơ Nguyễn Hàn Chung có viết nên thi tập “Lục bát tản thân”. Nó lẫn lộn ra chốn “giang hồ” và nó khiến nhà thơ chịu chết. Chết một “thương hiệu” lạ thường mà người đọc gán ghép vào anh: “tản thân”. Tôi nghĩ là người đọc đã thương yêu nhà thơ khi gọi thế. Và tôi tin nhà thơ lấy làm vui khi nhận tiếng ong ve nọ, “Mót chữ trong kinh”, với tôi là một tựu thành từ niềm vui ấy.

Biến đổi ra một “cuốn kinh” với hơn hai trăm bài kệ chừng như dễ tụng, nam phụ lão ấu đều lĩnh hội được đôi điều khi bước vào cảnh giới thoát trông là bông lớn, nhưng giấu sau chữ là một thành tâm sám hối. Sám hối về những lỗi lầm trên cuộc đời, giữa quan hệ gái trai, tình nhân hoặc vợ chồng. Phải vào chút nghịch ngợm, hà hơi thêm chất tự trào, thấp thoáng một lay động của hình ảnh ông Tú Xương mãi đương cự những éo le mà đời luôn bày biện.

Nhiều người coi thơ là những hạt ngọc, tôi đọc thơ bốn câu của tác giả Nguyễn Hàn Chung với ý nghĩ rằng đó là chén cơm trắng, gắp bỏ gia vị với đồ “mặn” ra, những hạt gạo kia thơm dậy một tấm lòng thiết tha yêu đời, yêu người, thậm chí thuần hậu yêu một hình ảnh tưởng chừng chỉ còn nằm trong hoài niệm, hư ảo, ngoài tầm tay. “mót chữ trong kinh” là một nỗ lực đi tìm vẻ đẹp mong manh mà thơ Nguyễn

Hàn Chung là nhịp cầu, trái thân cho những ai hằng tin yêu thương có thể trấn áp, hoá giải bao muộn phiền.

Tôi chỉ là người đọc thơ bình thường. Nghĩa là tôi chỉ biết “mút ngón tay” chỉ trắng. Nghe Phật cười độ lượng: Ta nào có rao giảng điều gì đâu? Một người đọc vui thú khi được góp mặt, núp bóng đằng sau **“một chữ trong kinh”**.

*em lá trong tôi chấp choạng chiều
vẫn thềm riêng sốt một lời yêu
thềm yêu như giọt sương trên lá
yêu thoáng hôn hoàng lặn mất tiêu
(thềm yêu)*

Nhà thơ Nguyễn Hàn Chung là một người hạnh phúc, tôi đoan chắc như vậy khi lạc chân vào cõi thơ anh vậy lối. Tôi chưa hề nhìn ra nỗi đau khổ tột cùng như bao nhà thơ khác khi viết về tình yêu. Cho dù Nguyễn Hàn Chung vui gượng, tôi vẫn thích nụ-cười-giả-bộ-buồn mà anh thổ lộ. “một chữ trong kinh” là một lấy cái bi hài đầy thành thực. Tôi cảm ơn anh về nụ cười, với tôi, thơ anh chưa hề đánh mất niềm lạc quan.

Montréal, tháng 11, 2019.

Độc Mót Chữ Trong Kinh 1 của NGUYỄN HÀN CHUNG

PHAN TẤN HẢI

Trong khi nhiều bạn vẫn còn đọc đi đọc lại nhiều bài thơ của Nguyễn Hàn Chung trong thi tập Lục Bát Tản Thần (2018), thi sĩ đã bắt đầu ấn hành tập thơ mới và phát hành trên mạng Lulu.

Trong khi nhan đề thi tập năm 2018 nghe rất là vang dội giõn cột – bạn thử đọc rất chậm từng chữ “Lục Bát Tản Thần” sẽ nghe khúc khích tiếng cười thi sĩ – thì thi tập mới có nhan đề rất mực nghiêm trang, “Mót Chữ Trong Kinh,” dù đọc giả đọc cách nào đi nữa, như đọc xuôi rồi đọc ngược, cũng sẽ nghe rất mực nghiêm trang. Như dường đây là chuyện của nhà chùa, hay có nghịch lắm (nếu bạn nhớ tới kiểu thi sĩ Nguyễn Hàn Chung ưa bốn cột) thì cũng có thể là những mối tình có bối cảnh sân chùa. Vậy mà không phải.

Không phải. Kinh đây không hề có nghĩa kinh điển hay đạo học gì. Kinh chỉ đơn giản là kinh, và muốn hiểu sao cũng được, nhưng không mang nghĩa tôn giáo chi cả.

Nhà văn Hồ Đình Nghiêm trong bài viết dùng làm Bạt cho thi tập “Mót chữ trong kinh” nhận định:

“Người đọc bắt đầu sinh nghi. Kinh gì vậy cà? Cứu khổ?

Không. Cứu nạn? Không. Kinh tụng về tình yêu chẳng? E là vậy. Vì hơn ai cả, nhà thơ Nguyễn Hàn Chung là người thiết tha yêu, mê man yêu, đắm đuối yêu. Ngây dại. Một sự mù lòa gần như giả bộ, gần như bốn cột.”

Có thể đúng là kinh tụng về tình yêu, như nhà văn họ Hồ nhận định. Bởi vì, khi Nguyễn Hàn Chung viết về chùa chiền, sư ni thì đều mang lời giỡn mà vui, nghiêm túc chỉ hề...

Thí dụ, như trong bài thơ nhan đề “nghe kinh” thi sĩ cho rằng nhà chùa bây giờ nặng nợ trần ai (may quá, chưa phải là nợ tình):

*lên chùa cung thỉnh thiền sư
giảng kinh cứu khổ tiêu trừ tam tai
dường như nặng nợ trần ai
nên nghe kinh giống nghe đài phát thanh*

(môt chữ trong kinh - trang 74)

Nhưng tối như trong bài thơ nhan đề “phải đâu?” Nguyễn Hàn Chung đã sử dụng ngôn ngữ giễu cợt, trong một cách Phật Tử thường cho là bất nhã. Bài này là 4 câu lục bát:

*anh luôn tương kính quý bà
sao em nữ buộc tội là: anh không?
chấp tay qua xóm không chồng
phải đâu trọc lóc râu sòng là sư*

(môt chữ trong kinh - trang 126)

Dù vậy, sẽ có những bài thơ sẽ làm bạn ngậm ngùi bất chợt. Có thể khởi lên những nỗi buồn từ sâu thẳm mà bạn tưởng như khó hàn gắn. Đó là khi Nguyễn Hàn Chung làm thơ về quê hương. Như bài nhan đề “đại lộ sài gòn” như sau:

*phải qua mấy biển mấy non
mới lưu vong tới houston huê kỳ
sài gòn hai chữ có chi
mà làm nước mắt ù lì ta rơi*

(môt chữ trong kinh - trang 67)

Hay là bài thơ nhan đề “về thăm nhà cũ” trong thi tập, để dành là một số người trong chúng ta ứa nước mắt:

*nằm đêm sùi sụt nhớ quê
về dăm bảy bữa có về mãi đâu
tay rờ nhúm đất mà đau
bụi môn cây khế buồnng cau trách người*

(môt chữ trong kinh - trang 96)

Nhưng tuyệt vời trong thi tập vẫn là hình bóng các giai nhân. Ngay cả khi nàng có là bóng, nghĩa là ngoài tầm tay, dòng thơ Nguyễn Hàn Chung vẫn thiết tha tranh biện cho hết Kiều lại Vân, vẫn miệt mài ca ngợi bất kể nàng có là My Nương hay My Châu (than ôi, thi sĩ không thấy cô nào là bông hồng đỏ như kiêu trong các phim bộ nữ lưu Thượng Hải lên đường kháng Nhật?). Lời thiết tha như trong bài thơ nhan đề “chụp bóng” với thể thơ 4 chữ:

*ngồi bên gái đẹp
càng thấy mình già
mà tìm gái xấu
suốt đời không ra*

(môt chữ trong kinh - trang 68)

Hay như bài thơ nhan đề “không tặng hoa cho phụ nữ” thi sĩ Nguyễn Hàn Chung nói rất minh bạch rằng chỉ vì trân trọng nàng, cho nên không muốn tặng hoa, vì sợ có khi hoa tàn (hay sợ nếp nhăn nàng sẽ lộ nơi mi mắt?). Tình si như chàng hiển nhiên rất mực là tuyệt vời thượng thừa.

*tôi từng từ chối tặng hoa
biết khi tàn sẽ xót xa muôn vàn
thà tôi tặng chiếc lá vàng
mối mai đầu có tan hàng nghiêng che*

(môt chữ trong kinh - trang 75)

Tại sao chàng sợ tặng hoa như thế? Nhưng thời này là tặng quà cũng được. Vấn đề là tặng quà gì? Có trời biết thực sự các nàng hy vọng nhà thơ tặng quà gì. Thí dụ, như ngày Tình Yêu, thi sĩ Nguyễn Hàn Chung suy nghĩ tặng quà gì cho nàng? Vậy mà, hình như có lúc, thi sĩ chỉ muốn nàng luôn luôn xa lìa mọi thứ văn minh, như bài thơ “em thành văn minh” ghi như sau:

*nhớ em hồi nhỏ chơi thân
tắm sông tắm giếng trường trần giỡn anh
ai đời cái bọn lưu manh
đem quần lót biến em thành văn minh*

(môt chữ trong kinh - trang 77)

Thế rồi những khi buồn thê thảm với cuộc tình gian nan, khi các con số lung tung hiện ra trong cõi tình... Bài thơ nhan đề “đếm người tình” của Nguyễn Hàn Chung viết rất mực tỉnh queo như sau:

*không đau khổ vì em đâu cô nhỏ
anh cù lần chỉ biết ngủ ăn chơi
chỉ có lúc nhớ em ngồi bó rọ
đếm người tình còn lại mấy mà thôi*

(môt chữ trong kinh - trang 172)

Và rồi những lần chàng thích thú khi kể lại trong thơ đã nhiều lần ngộ sát môi nàng, khi đó nàng (hay chàng? hay cả hai?) lúng túng niệm lời kinh và lo sợ sẽ bị nghiệp xô rơi vào ngục, như qua bài thơ “ngộ sát” ghi nhận:

*mỗi lần ngộ sát đôi môi
của em ta niệm liên hồi nam mô
sắc không lú lẫn hồ đồ
sợ tu chín kiếp cũng vô a tỳ*

(môt chữ trong kinh - trang 12)

Tuy nhiên, không chỉ là em nhà lành, thi sĩ cũng có lúc lặng lẽ đi giang hồ và nhìn ngắm những nàng múa cột. Lúc này hình như Nguyễn Hàn Chung không thấy tội lỗi gì... vì chợt nhớ một thời thơ mộng với nàng hờ hênh, như qua bài “xem múa cột” sau đây:

*em điệu nghệ tưởng rót ra
tôi mở mắt không phải là mắt tôi
mắt tôi nhắm đã lâu rồi
từ khi váy rách em ngồi lật rau*

(môt chữ trong kinh - trang 14)

Nhưng không phải lúc nào thi sĩ cũng nghĩ tới trâm cài tóc rối và má đỏ môi hồng... Đó là khi chàng nghiêm túc nhìn lại đời thơ của mình, như trong bài “siết chữ” Nguyễn Hàn Chung tâm sự về một nghiệp lực thi ca... Trời ạ, không thành thơ ư:

*còn thơ là còn siết
không cho chữ thành thơ
nhai nhá chó không nuốt
bắt nhả ra thành lời*

(môt chữ trong kinh - trang 7)

Tuy nhiên, có phải làm thơ là nấu lên một nồi cháo, trong đó sẽ là chữ và ý, vần và âm, truyền thống cổ xưa nấu chung với thơ cách tân hiện đại? Bài thơ nhan đề “canh lòng thả” của Nguyễn Hàn Chung gợi lên một hình ảnh nồi lẩu thi ca:

*thả bác học với bình dân
trộn mồn sáo với cách tân khuấy rồi
bắc lên lửa tốt nước sôi
cho lòng ai nhuyễn nhừ rồi húp ngon.*

(mót chữ trong kinh - trang 23)

Thơ Nguyễn Hàn Chung như thế đấy, có thương nhớ quê nhà, có lãng mạn dịu dàng với tình nhân, có bốn cột tha hồ chữ nghĩa... nhưng trong tận cùng là sống chết không rời với thơ, khi chữ không đơn giản được chép xuống mà là nhai chữ ngấu nghiến cho hả họng siết rên, thơ đã được nấu cho nhuyễn nhừ để húp vào là ngấm vào hiển lộ đầy chữ trên cả chân tay xương thịt gân da.

PHAN TẤN HẢI

MỤC LỤC

Chữ	7
Con đường đạt đạo	8
Virus	9
Nghiệm	9
T á n h k h ô n g	10
Lại bắt chước TTKH	10
Nói gì?	11
Cầm chuông tím	11
Nói với rượu & thuốc lá	12
Sáng tác	12
Chứng cứ	13
Gây mê	14
Mối	14
Khen & Chê	15
Tất nhiên	15
Chỉ một	16
Tù túng	16
Nhìn xa	17
Tạ người quả trách	17
Nhắc mình	18

MỤC LỤC

Yêu là phải tự tin	18
Nhớ phàm phu	19
Ăn quán sang nhờ mẹ	20
Vẫn mà!	20
Thăm bạn gái thăm mỹ mắt bị hỏng	21
Đi dạo đầu năm	21
Rầu ta	22
Mường tượng	22
Tự bạch in thơ	23
Em sai chánh tả	23
Thông tay vào chợ	24
Tán một cẳng dài	24
Phản đối single day 11/11	25
Thi sĩ yêu	25
Sợ yêu ma không về	26
Cũng có thể	26
Cẩn tu	27
Cởi đi!	27
Vị chua chua	28
Yêu đơn giản	28
G i ữ t h ơ m	29
Đích thực	29
Mưa thu	30
Tiệc đau	30
Đi & Về	31
Thả & Dí	32
Luyện dịch cân kinh	33
Nhớ Bằng phi	33
d ấ u v â n t a y	34
Thơ tình đàn ông	34

MỤC LỤC

N g ử v ố i M	35
Mười năm viễn xứ	35
Chế trà	36
Nhớ Sao Trên Rừng	36
Ngu & khôn	37
Dụ khị	37
Mối trở thành	38
Tánh Việt	38
Giải ảo	39
Giỗ một thi sĩ	39
G h ế t e m	40
Gió, em & Trốn	40
Tánh thiết tha	41
Quên người yêu cũ	42
Chợt nghĩ	42
H ạ n h p h ú c g i ả n đ ơ n	43
Xán lạn?	43
Áo đỏ	44
Bông chó đẻ	44
Ngõ hạnh	45
Thất tán	45
Bài Haiku của Thiền Sư Choshu	46
Yêu dự bị	47
Độc ảnh	47
Chừ	48
Tin rằng:	48
Thăm tra tư cách Việt kiều	49
Ước mơ đơn giản	49
Chừ anh biết sợ	50
Đừng trách cao xanh	50

MỤC LỤC

Tiếng chụt	51
Tréo đáy	52
Tình yêu bọ cạp	52
Độc diễn	53
Mò trắng không thấy	53
Gặp tình cũ ở tiệm phở	54
Nghề biên tập	54
Trước một bức tranh truyền thần	55
Cảm tác: T h i ê n L ý Đ ộ c H à n h của T u ệ S ỹ	56
B i ế n t á u m à u h ư ơ n g	56
Tiếc	57
Gọi tên ái tình	57
Hận thời gian	58
Bài ca úp thìa	58
Đa tình?	59
Hoa cô độc	59
Yêu kiểu hậu hiện đại	60
Đắp	60
Giọt rơi	61
Em đừng lạm sát	61
V ĩ t h a n h â m	62
Khất thực	62
Tịch mịch	63
Đàn bà đàn ông	64
Là em đó	64
Thèm	65
Khi Khi	66
D ó c t ỏ	66
Tình nghiệt	67
Muộn	67

MỤC LỤC

Công hay tội?	68
Hồi hướng	68
Nghiệm số	69
Đoàn viên	69
Khuyên ôn & mẹ	70
Nghịch lý	71
Lại ngẫm về tình yêu	71
Sến súa	72
Nhớ tân hôn	72
Thề không làm kẻ thứ ba	73
H ú t m ỗ b ụ n g l à s a i l ầ m	73
Đàn	74
Ghé chợ côn trùng ở Cam Bốt	74
Dị bản tấm	75
Tội lỗi	76
Buồn tàn canh	76
Niệm kinh chợt nghĩ	77
Giỗ cố nhân	77
Nhớ	78
Giả lạ	79
Bái biệt	79
Giống tôi	80
Thòm thèm	80
Lần khuy	81
Trùng đi	81
Chuyết thê đọc facebook	82
Nhị nguyên	82
Chua cay	83
Tặng người đạt giải	83
Nói lấy với bạn văn	84

MỤC LỤC

Hỏi mình mông	84
Bạn tôi	85
Cuộc sau	85
Giết lầm	86
Bì kịch tuổi tên	86
Dạo này ta & em	87
Nghĩa & Ngắm	88
Kiểu yêu	88
Nói thiệt	89
Cầu hôn	89
M ồ i	90
Đóng & Mở	90
Bạch hóa mù sương	91
Rốt vong	91
Kiếp kiếp	92
Tư thế đàn bà nằm	92
Em & Tôi	93
Sướng nhứt	94
Uống ảo với một nữ sĩ	94
Bụng dạ	95
Đừng lưu anh nữa	95
Xem tranh khỏa thân	96
Nội tướng bảo	96
Nghịch & thuận	97
T ạ i s a o?	97
Giọng Quảng chay	98
Tư vấn cháu gái	98
Thăm bia tiến sĩ	99
Tự biết	99
Cũng là	100

MỤC LỤC

Thu cuối	100
Đố em & Đố anh	101
Tình quở nhớ yêu ma	101
Xào xáo thơ	102
Nhớ	102
Dị ứng	103
Game over	103
Xúi ngoại	104
Đùa bạn văn	104
N h ớ l à n g	105
Trị chồng	105
Lời xin thi sĩ	106
Đồng dạng	106
Hình dung	107
Phong kín	108
Lỗi tu	108
Buồn	109
Rơi đài	109
Bộc bạch	110
M a y á o v á y c h o n g ư ờ i y ê u c ũ	110
Dị bản nhớ	111
Uống hương	112
Ra vườn thăm mướp	112
Tục lụy	113
Thú chia tay	113
Mách u 50	114
Tội gì?	114
Lúm	115
sinh sự sự sinh	115
Đồn ông thẩm mỹ	116
một chữ trong kinh 2	219

MỤC LỤC

Gặp tình cũ	116
Bí thơ	117
Mùi yêu	118
Không thể dối là trinh nam	118
Nhắc làm chi	119
Nghe thơ	119
Lợi ích của đa nguyên	120
Vàng và thơ	121
Cách ly vui	121
Hậ u d u ệ	122
Thích lạ kỳ	122
V ọ n g t h á n g t ư	123
Yêu giả bộ	123
Cách thế	124
Tranh hơn với nắng	124
Thăm nhà người cũ	125
Lỗ	125
Giữ	126
Nặng	126
Lá vàng sa mạc	127
Trắng mặt	127
Nói với Hoạn Thư	128
Muối dưa	128
Kỹ thuật thơ bốn câu	129
Trá ngôn	129
Tiếng chim khách	130
Ngó mộng	130
T h i s ỹ y ê u	131
Thất đờm	131
Quần bốn mùa	132

MỤC LỤC

Bòn rút thơ	132
Ba mươi là rằm	133
Nghĩ về đàn...	133
Thi sĩ & Nhà thơ	134
Mừng sanh nhật em gái	135
Cao thượng?	135
Bạch mai rơi	136
Buồn cuối thu	137
Bom chữ	137
Vậy nhé!	138
An ủi vụng về	138
Nụ hôn đầu của em	139
Tiệc đau	139
Giữ ta luy	140
Ảo & thực	140
Uống cà phê với chuyết thê	141
Truy thăng gã Bờm	141
Không biết nữa	142
Rao cuối	142
Khám thơ với bác sĩ	143
Thất tán	144
Biệt ly vui	144
Vẫn là trắng	145
Nhớ cũ	145
Song hành	146
Chưa phù thủy	146
Buồn lạnh tiếng	147
Nhốt tù	147
Ngoái lại	148
Dấu thanh nào?	148

MỤC LỤC

Trẻ con rất công bằng	149
Đùa bạn nhớ tình nhân	149
Cái để đời là chi?	150
Tiếc	150
An ủi bạn gái đau chân	151
Nghĩ ngẩn trong ngày sinh nhật	151
Mắt ngôn âm	152
Sầu riêng	152
Tình cũ	153
Chớm xuân	153
Cháy ngoài giới	154
Đồn bà & đồn ông	154
Nhéo thơ	155
Tội chi kiêng	155
Cư sĩ là ta	156
Ma & Phật	156
Túc trực	157
Dạo công viên	157
Rực rỡ	158
Bản năng gốc	158
Nhứt định một	159
Tri nương	159
Tìm nốt rỗ hoa	160
Đợi	160
Gặp cựa hoa khôi	161
Nút thắt.	161
Không được để ra rồi giết	162
Nghe ai?	162
Cuộc gọi nhỏ	163
Khờ thiệt	163

MỤC LỤC

Thoại đêm	164
Nhớ xưa làm thầy giáo Văn	165
Hoang đường mà hay	165
Quên & Nhớ	166
Thú tội của một bị cáo	166
Cút bắt	167
Chút bụng	167
Nhị nguyên	168
Lúm	168
Nhờ bạn đặt tiêu đề	169
Phúng dụ khắc	169
Trơ mắt tượng	170
Thích thì giữ	170
Điều trá thơ?	171
Hỏi gái yêu	171
Một đi không trở lại	172
Đá là tình yêu	172
Nói với một nick gái ngoại	173
Lập danh	173
Yêu thời covid	174
Giọt sương	174
Nghe bìm bịp kêu	175
Mà không có sex	175
Thực & mộng	176
Yêu đơn giản	176
Tủ sách nhà nàng	177
Vì em thánh thiện	177
Học chính trị hè	178
Thăm mộ một vĩ nhân	178
C h i ề u c u ố i n ă m	179

MỤC LỤC

Tự cảm	179
Phân thân	180
đ à n ô n g k h ô n g c ó b í m ậ t	180
Nhân & Quả	181
T r ư ớ c đ ô i m ô i đ ẹ p	181
ngồi chơi với chó	182
tò he không đầu	182
Ảo & giác	183
Trách thầy bói	183
Hơn cả tình yêu	184
Tựa tràn vai ta	184
lờn & không	185
Mỗi khi âm hộ	185
 Tác Giả & Tác Phẩm	 187

BẬ

Một phút trái tim đòi mót chữ • VŨ HOÀNG THU	189
--	-----

PHỤ LỤC

Mót Chữ Trong Kinh 1 của Nguyễn Hàn Chung • HỒ ĐÌNH NGHIÊM	201
Độc Mót Chữ Trong Kinh 1 của Nguyễn Hàn Chung • PHAN TẤN HẢI	207

NGUYỄN
HÀN
CHUNG

một chữ trong kinh 1

thơ bốn câu

NGUYỄN HÀN CHUNG

lục bát tản thần¹

THƠ

BẢN SẮC VIỆT - 2018

